TAPINAKÇILARIN HAZİNESİ - 4

Okyanusun Ötesi

Henry, Kirkwall Şatosu komutanının Nicolo'ya anlatmaya çalıştığı gibi, iki gün sonra akşama doğru döndü.

Nicolo'dan özür diledi. Aniden aklına pek önemli bir şey geldiğini, bu nedenle Rosslyn'e gitmesinin gerektiğini, hemen yola çıkıp bir an önce dönebilmek için onu uyandırmayıp, ister istemez yalnız bırakmak zorunda kaldığını söyledi.

Sonra da Nicolo'nun yüzüne bakıp, «Kızmadın değil mi?» diye sordu.

Nicolo, «Niçin kızayım! Önce merak ettim ama elbette işin olacaktır. Hep benimle ilgilenecek değilsin ya.» dedi, Fakat şu Roz bilmem nenin neresi olduğunu tam anlayamadım.»

Henry, «Buna şaşarım doğrusu.» diye yanıt verdi. «Birçok şeyi ayrıntısına kadar çok iyi anımsıyorsun da Rosslyn'in bizim ailemizin yerleşim merkezi olduğunu benim de Rosslyn baronu niteliğini taşıdığımı galiba unutmuşsun. Kaç kere anlatmıştım.»

«Şu senin Guillaume de Saint-Clair büyük büyük dedenin yerleştiği yer yani. Orasının adı Rozlin miydi? Bilemedim.»

«Üstelik ben orada doğdum. Tüm ailem orada. Düşünsene... Burada olsalar, hiç onları tanıştırmaz mıydım sana? Neyse, bir sonraki sefer birlikte gideriz.»

«Anladım. Sen karını ve çocukları özledin.»

«Onları elbette özlerim ama bu gidişimin nedeni o değildi; seninle ilgiliydi. Oradan sana bir şey getirdim. Fakat önce sen başından geçenlerin hepsini anlatıp bitireceksin. Ne getirdiğimi sonra göstereceğim. Hep sen beni şaşırtıyorsun. Biraz daha yap. Sonunda sıra bana gelsin.»

Nicolo başından geçenlerin sonrasını anlatırken, Henry bu kez sözünü kesmedi.

«Sanırım Engronelanda'nın güneyindeki burunda kalmıştık, değil mi?... İşte oradan dosdoğru güneye yol almaya başladık.

Birkaç gün geçti. Hayli hafif bir kuzeyli esinti altında usul usul yolumuza devam ediyorduk. Ancak sonra rüzgâr hafifledi, azaldı; en sonunda tümüyle kesildi. Sıfıra indi.

Okyanusun ortasında kaldık. Deniz de çarşaf gibiydi. Hiçbir kıpırtı yok desem yanlış olmaz.

İki gün boyunca orada öylece durduk.

Hava giderek ılımanlaşmıştı. Gündüzün sıcak bile sayılırdı. İki hafta önce patırtı çıkarmaya kalkışan askerlerin şimdi keyfi gıcırdı. Güvertede çember halinde oturmuş, oyun oynuyorlardı. Tayfalardan biri de gitarını tıngırdatıyordu.

Havada hafif bulutlanma başladı. Bir oh çektim. Bu iyiye alâmetti. Rüzgârın geleceğini gösterirdi. Biraz sıkı esseydi bari.

Hafiften bir yel başladı ama gündoğusu. Ters. Hem bu bize yetmezdi. Yelkenleri çektirdim. Dolmadı. Bulutlar da arttıkça artıyordu, koyu koyu. Belli ki yüklüydüler. Az sonra havanın patlayacağını anladım.

Bekledik… Ne yandan eserse ona göre davranacağız.

Demeye kalmadı, önce çatır patır bir şimşek çaktı; hemen ardından gök öyle bir gürledi ki yıldırımı tam kafamıza yedik sandım. Sanki birisi yüzüme tokat attı. Silkelendim. O ne biçim vuruş!... Bunca yıldır denizciyim, hiç bu kadar ani çıkan sert fırtına görmedim. Üstelik ne yandan estiği de belli değil. İkide bir ansızın değişiyor.

Hangi yelkeni nasıl çekmeli, hangisini indirmeli, dümeni ne yöne kırmalı, bilemez oldum. Paniğe kapıldım. Bundan ötürü kendime güvenimi yitirdim. O zaman daha çok panikledim.

Deniz de aniden coşmaz mı?

Ne oluyoruz yahu? Nereden geldi bu dalgalar? Hem de nasıl dalgalar? En azından iki adam boyu. Fırtına koskoca dalgaların ortasında bizi çalkalamaya başladı. Bir o yana vuruyor, bir öteki yana. İne çıka, döne dolaşa sürükleniyoruz.

Yağmur da başladı. Ben yağmuru severim. Fakat bu kez "Bir sen eksiktin!" dedim. Üstelik bildiğim gibi de değil. Hatta bunun için "Yağmur yağıyor." demek de yanlış olur. Su esiyordu.

Dalgaların arasında inip çıkarken, diğer yandan da hızla yol alıyorduk. Ne yöne doğru dersin? Batıya!...

İşte o zaman sonumuzun geldiğini düşündüm. Okyanus bizi yeryüzünün öte ucuna doğru sürüklüyordu. Yelken kullanmanın olanağı yoktu. Çoğu yırtılmıştı bile. Zar zor hepsini indirdik ama saramadık. Hiç kimse güverte üzerinde duramıyordu ki.

Bir gün daha öyle geçti. Fırtına bir an olsun ne hızını kesti ne de tavrını değiştirdi. Dalgaların yüksekliği daha da arttı. Hele askerler pek perişandı. Kusmaları doğaldı. Zaten denize alışık değildiler; diyecek bir şey yok. Tayfa bile kendini tutamıyordu.

Okyanusa teslim olmuştuk.

Nene gerek senin kestirmeden gitmeye kalkışmak!

Carlo haklıydı. Okyanus, bildiğimiz denizlerden değildi.

Bir inip bir çıkarak, durmadan sürükleniyorduk ama nereye?

Okyanusun batısında bir yerdeydik.

Eğer orası bir yer ise!... Öyle bir yer varsa!

Daha da gidiyorduk. Götürülüyorduk.

Yaşadığımız dehşeti acaba hangi sözcükleri kullanarak, nasıl anlatmalı, bilemiyorum.

Korkunç mu desem?

Değil... Korkunç durumlarla karşılaştığım çok olmuştur. Bu farklı bir şey. Korkunç olandan korkarsın. Oysa korku dediğin, bu duyguyu anlatabilmek için pek yetersiz kalıyor.

Bilir misin, ben pek dua etmem... İşte o sırada dua ettim Tanrı'ya, bizi orada şu kahrolası okyanusun dibine kadar hemen gömüversin de bu dehşetten kurtulalım diye.

Dinlemedi. Belki duymadı. Belki duydu ama çok günahım olduğu için aldırmadı.»

Nicolo öyle heyecanlı anlatıyordu ki Henry dinlerken olayı onunla birlikte yaşıyor gibiydi. Ancak birdenbire durdu. «Orada sudan nefret etmiştim ama şimdi ağzım kurudu. Biraz su içsem iyi olacak.» dedi.

Maşrapayı doldurdu. Suyunu usul usul, ara sıra nefes alarak yudumladı.

Sonra sözüne devam etti.

«Dalgaların arasında, o kahredici fırtınanın altında kaç gün geçirdiğimizi bilemiyorum. İki mi, üç mü? Daha mı çok? Yoksa hepsi topu topu bir gündü de dehşetinden ötürü bana olduğundan uzun mu geldi acaba?

Bir ara dalgaların alçaldığını fark eder gibi oldum. Ben bile kendimde değildim. Fırtına dinmediyse de hafiflemişti. Yağmur artık bildiğimiz yağmur gibi yağıyordu. Hâlâ yüzüyorduk ama çok su almış olduğumuz belliydi. Belki ambarlar bile dolmuştu. Bakacak halimiz yoktu ki!... Okyanusa yarı yarıya gömülmüş halde kendimizi kaderimize terk etmiştik.

"Bu arada hiç uyudun mu?" diye sorarsan, belki şöyle bir dalıp gittiğim olmuştur. Farkında değilim.

Ansızın bir tayfa seslenmez mi "Kara göründü." diye!

"Ne diyor bu yahu? Herhalde çıldırdı. Hayal görüyor." diye düşündüm. Delirmemek elde değil çünkü. Ne karasından söz ediyordu? Orada kara falan olamazdı ama insan umudunu yitirmek istemiyor. Sağıma soluma baktım. Yok!

Güneşi göremiyorduk elbette ama akşam olduğu belliydi. Hava kararmak üzereydi. Kuzeydeki gibi hep aydınlık değildi artık. Demek ki hayli güneye inmiştik. Belki de bulunduğumuz yerde bildiğimiz ölçüler geçerli değildi.

Adamın çıldırmadığını, doğru söylediğini anladığım zaman, asıl ben aklımı kaçıracaktım. Kara batıdaymış meğer.

Kafamın içinde şöyle düşünceler akıyordu: *"Nasıl olur?... Aman tanrım!... Nereye geldik biz?... Batıda sadece okyanus olmalı. Başka hiçbir şey olamaz. Olmamalı."*

Tayfa müjde verirken, gördüğü yerin ne yönde olduğunun farkında değildi. Zaten batı olsa ona ne? Onun için en önemli şey karayı görmüş olmaktı.

"Madem kara batıda, okyanusun ortasında bir adaya denk düşmüş olsak gerek." diye düşündüm. Daha önce kara görünce hiç bu kadar sevinmemiş olduğumu fark ettiğimde, bir de utanç dalgası sardı yüreğimi.

Sakın karayı gördük diye hemen çıkıverdiğimizi sanma... Bir kere henüz çok uzaktaydı. Oraya doğru nasıl gideceğimizi bilemiyordum ama zaten dalgalar ve fırtına bizi o yana itiyordu. Fakat öyle, kendi haline bırakamazdık. Elverişli bir yer bulup yanaşmalıydık. Peki o nasıl olacaktı? Tek yanıtı var: Olamazdı.

Çok geçmeden hava kararda. Fenerler çoktan beri su altında kalmış, yanmıyordu. Zifiri karanlığa gömülmüştük. Bu durum önce de öyleydi ama o zaman umudumuz yoktu. Şimdi ise bir umut ışığı parlamış ama parlar parlamaz da sönmüştü.

İçim götürmüyordu ama anlaşılan artık bu koca gemiyi terk etmeliydik. "Filikaları hazırlayın." diye bağırdım. Tayfa beni duydu mu, duymadı mı bilmiyorum. El yordamıyla köprüden inmeye çalışırken, bir gümleme oldu; sonra bir cayırtı koptu; ardından şiddetli bir su fışırtısı duyuldu. Ya bir yere çarpmıştık ya da bir şey bize vurmuştu.

"Bir yere çarpmışsak karaya çok yakınız demektir. Peki bize bir şey vurmuşsa, o neolabilir?... Bir ejderha."

Artık aklımın başımda olmasına olanak mı var?

Buna karşın, "Herkes canını kurtarsın." diye bağırdığımı da anımsıyorum. Zaten o anda kendimi denizde buldum.

İlk işim, batmamak için pabuçlarımı ve üzerimdeki cepkeni zar zor çıkarıp atmak oldu. Bunu nasıl olup da düşünebildiğimi sorma, bilmiyorum. Sadece küçükken öğrendiğimi ve yanımda denizci olmaya heveslenen her gence öğrettiğimi biliyorum.

Uzun süre dalgalarla boğuştum. Diğerleri de öyle. Ara sıra şöyle bir sesleniyordum. Biri yanıt veriyordu. Başkası bağırınca ben de bağırıyordum. Böylece yakınımda benim gibi yüzmeye çalışanlar olduğunu anlıyordum. Bir bağırış çağırıştır gidiyordu. Seslenenlerin ne dediğini anlayamıyordum. Herhalde onlar da beni duyuyor ama bir şey anlamıyordu. Giderek sesler kesildi. Zaten benim de artık bağırmaya mecalim kalmamıştı.

Hiçbir şey göremediğim için belli bir yöne doğru mu yoksa gelişigüzel mi yüzdüğümü bilmiyorum. Buna batmadan dalgalar arasında su yüzünde kalmaya çalışmak desem daha doğru. Kendime geldiğimde, bir kumsalda yüzükoyun yatıyordum.

Sabah olmak üzereydi. Benden önce ya da sonra yakınıma çıkanlar da olmuş. Sekiz kişiydik. Diğerlerinin de kurtulup kurtulmadığını bilmiyorduk.

Hava bulutluydu. Bir süre sonra ortalık aydınlandı. Rüzgâr tümüyle dinmemişti ama bundan sonrası vızıltı sayılırdı.

Önce aç olduğumuzun farkına vardık. Kaç gündür hiçbir şey yememiştik. Öyle diyorsam da bakma, aslında kaç gün olduğunu bilmiyordum. Diğerlerine "Fırtına başladığından beri kaç gün geçti?" diye sordum. Onlar da farkında değildi.

Bu koşullar altında kafan çalışmaya başlayınca, açlığını bir yana bırakıp ne denli susamış olman gerektiğini düşünüyorsun. Açlıkla baş edilebilir ama susuzluk çekilmez. Şimdi ilk işimiz içecek su bulmak olmalıydı.

Denize dökülünce, diğerleri de benim gibi pabuçlarını çekip atmıştı. Şimdi onlara ihtiyacımız olacaktı ama ne yaparsın!»

Nicolo bir yandan anlatmaya devam ederken, Henry de daha önce kafasını kurcalamış olan sorunun yanıtını almıştı. Demek onun için hepsi yalınayaktı.

«Taşlar ve dikenler yürümemizi pek zorlaştırıyordu. Sanki çektiklerimiz geçivermişti; ayaklarımızın acımasına katlanamaz gibiydi. Giysilerimizi yırtıp ayaklarımıza sardık. Hayli zor bir iş oldu bu. Islak bez meğer ne zor yırtılırmış. Bir benim, bir de tayfalardan birinin belinde hançeri kalmıştı. Çok işe yaradılar çünkü elimizde başka hiçbir âlet yoktu.

Gelişigüzel bir seçimle hep birlikte kuzeye doğru yürüdük. Şanslı çıktık. Bir dere bulduk. Suyu içilebiliyordu. Taşıyacak bir şeyimiz olmadığı için, orada kalmayı yeğledik.

Garip meyve ağaçlarına rastladık. Onlara meyve denir mi bilmem. Bence iğrenç sayılırlardı ama çaresiz. Biri erik benzeri bir şeydi. İdare ederdi. Karnımızı doyurduk. Açlığımız geçince, kendimizi biraz daha toparladık.

İçime kurt düştü. Ya yemiş olduğumuz bu meyvemsi şeyler zehirli ise... Denizde boğulup ölmedik, şimdi burada zehirlenip gitmeyelim. *"Sanki zehirli olup da bizi öldürse ne fark eder? Artık bedava yaşamıyor muyuz?"* diye düşününce rahatladım.

Galiba insanın canı hep tatlı... Ölümle burun buruna geliyor, kurtuluyorsun. Sonra sanki hiç tehlikeye düşmemiş gibi her şeyi unutuverip, yine canının derdine düşüyorsun.

Barınacak bir yer bulmalıydık; örneğin bir mağara... Ancak o zaman dereden uzaklaşmamız gerekirdi. O ise işimize gelmezdi. Hiç olmazsa şimdilik öylece oralarda kalmayı yeğledik.

Ormanlık bir alandı. Bir iki gün ağaçların bulabildiğimiz bir kuytusunda barındık. Islak olduğumuz için üşüyorduk ama artık aldırış etmez olmuştuk. Fırtına sıyırıp hava açınca, aynı yerde ağaç dallarından kendimize bir barınak yapmayı öngördük.

Bir yandan da ötekileri aramaya başlamıştık. Kimisini biraz daha kuzeyde bulduk. Onların hali bizden kötüydü. İçecek su bulamamış, kıyıdaki kaya kovuklarında kalmış birikintiler ile idare etmeye çalışıyorlardı.

Alıp getirdiğimizde, dereyi görünce kendilerini suyun içine atışlarını görmeliydin. Sanki iki gün önce su cehenneminden geçmemişlerdi. Deniz suyu ile tatlı su arasındaki fark önemlidir ama bu denlisini hiç düşünmemiştim.

Şimdi kurtulan on sekiz kişiydi. Bir o kadar daha olmalıydı.

Kuzeyde biraz daha dolandık. Kimseyi bulamadık. Kuzeyden umudu kesince, bu kez güneye doğru yürüdük. O yanda ise bizi bir sürpriz bekliyordu. Aslında beklenmedik bir durum değildi. Kıyıya vurmuş cesetlerle karşılaştık.

İlk görünüşte öyleydi ama bedenleri teker teker yoklayınca, kimilerinin henüz ölmediğini anladık. Onları bir an önce bizim oraya taşımalıydık. Ölüleri soyup, üstlerindekileri aldık çünkü bunlara ihtiyacımız vardı. Gömmeyi sonraya bırakıp, önce ağaç dallarından sedyeler yaptık. Bunları pantolon kayışları ile art arda bağladık ve sürükleyerek kampımıza götürdük. Ne yazık ki biri kurtulamadı; daha yoldayken öldü.

Diğerlerini de günlerce aradık. Boşuna.

Güneydeki bir kumsalda tahta parçalarına rastladık. Bunlar parçalanmış bir filikadan kopmaydı. Demek ki filikalardan birini indirebilen olmuş ama kıyıya sağ salim varamamışlardı. Başka bir yere gitmiş de olamazlardı. Umutlarımız tükendi.

Sekiz askerin tümü ile tayfalardan yedisini yitirmiş olduk. Bu badireden kurtulan topu topu 25 kişiydi.

Ona da şükür!

Ne yazık ki sonra beş kişi daha öldü. İlk günlerde tayfadan biri bunalım geçirip, kendini pantolon kayışıyla bir ağaca astı. Dördü ilk kış hastalanıp öldü. İşte o ilk yılı atlatabilenler, ondan sonrasını da kurtardı.

Elimizde dört hançer ile pantolon kayışları ve birkaç tahta parçasından başka işe yarayabilecek hiçbir şey yoktu. Yakında herhangi bir yerleşim emaresi görünmüyordu. Belki içerilerde vardı. Onu da araştıracaktık elbette ama önce kendimize yaşam güvencesi sağlamalıydık.»

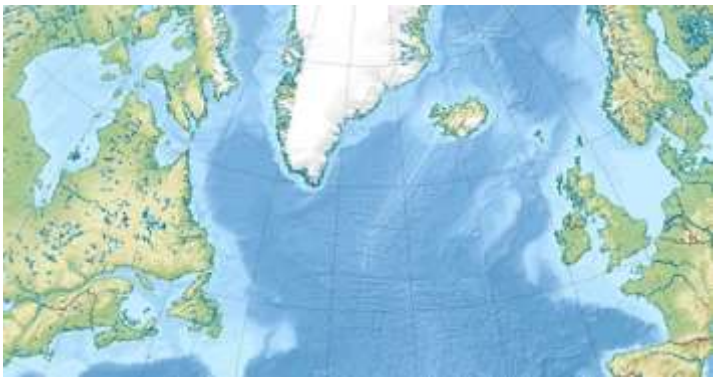
Nicolo yine birkaç dakika durunca, Henry onun ara verip dinlenmek istediğini düşündü. «Dilersen sonrası yarına kalsın.» dedi. Nicolo «İyi olur.» anlamında başını salladı. Anlatırken, o serüveni bir kez daha yaşar gibi olmuş, yorulmuştu.

Henry, «Bugün için sadece merak ettiğim bir şeyi hemen sormak istiyorum.» dedi. «Belki bunu çok daha sonra anladınız ama hesapça nereye çıkmış oldunuz?»

Nicolo gülmekten kendini alamadı.

«Dedim ya!... Drageo.»

Drageo'dan Kurtuluş

Ertesi gün Henry, Nicolo'nun tayfası ile de biraz konuşup söyleşmek istedi.

Limana indiler.

Bir gürültü patırtıdır gidiyordu. Nicolo'nun tayfası, kıyıda duran, hayli yıpranmış, âdeta enkaz halindeki bir tekneyi onarmaya girişmişti. Nicolo seslenince, işlerini bırakıp toplandılar.

Henry İtalyanca konuşmaya girişince çok şaşırdılar. Nicolo onlara, Prens Henry ile çok önce tanıştıklarını söylemiş ama İtalyanca da bildiğinden söz etmemişti. Her biri sırayla Henry'nin prens oluşuna bakmadan, sanki kırk yıllık ahbapmış gibi onunla kucaklaştı. Onu kendilerinden biri, hemşehrileri gibi görmüşlerdi. Henry de zaten Venediklilerin bu tavrına hayran oluyordu.

Şundan bundan söz ettiler.

Çok güzel bir sonbahar günüydü. Az sonra tayfadan kimisi işine döndü, kimisi Henry ve Nicolo ile birlikte oturup kaldı.

Henry Nicolo'ya «Sakıncası yoksa başınızdan geçenlerin sonrasını burada anlat.» dedi.

Nicolo, «Ne sakıncası olabilir ki!» diye karşılık verdi, «Ancak korkarım anlatacak pek bir şey kalmadı.»

Henry «Hiç olmaz mı?» diye diretti, «Neredeyse on yıl size pek yaban bir ülkede kaldınız. Orada neler yaptınız? Beni o bilgilerden yoksun mu bırakacaksın?»

Bunun üzerine Nicolo «Süresine öyle bakınca sanki orada çok şey yapmış, çok şey görmüşüz sanılabilir ama aslında hayli tekdüze sayılır.» dedi. Yanındakilere döndü. İtalyanca, «Siz ne dersiniz? Bunca yıl orada ne yaptık?» diye sordu.

Tayfadan biri «Gemiyi saymazsak, aslında doğru dürüst bir şey yapmış olduğumuz söylenemez.» dedi.

Nicolo onu Henry'ye özel olarak tanıtma gereğini duydu. «Francesco benim ikinci kaptanım.» dedi, «Zaten gemiyi de o bulmuştu. Haydi Francesco, onu nasıl bulduğunu anlat.»

Francesco anlattıysa da Henry dediklerini izlemekte güçlük çekti. Bunu belirtmekten de kaçınmadı. «Gerçi biraz İtalyanca konuşurum ama o kadar değil.» dedi.

Nicolo olayı kavramıştı. Kendisi anlatırken, hem Henry'nin anlayabilmesi için ağır ağır konuşuyor, hem aynı anda İngilizce kullanıyordu. Francesco, zaten hızlı ve halk ağzıyla konuşurdu. Henry'nin anlayamaması doğaldı.

Francesco'yu uyardı. O ise kaşlarını *"Ne yapabilirim ki?"* anlamında kaldırınca, Nicolo «Peki, ben anlatırım.» dedi.

Ancak tam o sırada Henry Francesco'ya dönüp, İtalyanca «Gemiyi ne zaman buldunuz?» diye sorunca, Francesco, «Ne bileyim ben?» diye yanıtladı. «Belki iki ay, belki daha sonraydı. Orada zaman kavramını yitirmiştik. Kış bastırmak üzereydi.»

Nicolo, «Evet, önce günlerin bir hesabını tutuyorduk. Sonra bunun artık hiçbir işe yaramayacağını düşünüp caydık.» diyerek araya girdi. «Gündüzler kısalmaya, hava soğumaya başlamıştı. Kış için hazırlık yapıyorduk. Gemiyi işte o sıralarda bulduk.»

«Daha önce neden bulamamıştınız ki?»

«Çevreyi öğrenmek ve işimize yarar şeyler bulabilmek için, hemen her gün keşfe çıkıyorduk ama gemiyi aramak aklımıza gelmemişti. Daha doğrusu, yakınlarda bir yerde rastlayamayınca artık umudumuz kalmamıştı. Battığını sanıyorduk. Keşifleri ister istemez ölçülü tutuyorduk. Ne gibi tehlikelerle karşılaşacağımızı bilmediğimiz için, keşfe çıkan ekip, öğlene kadar gidebileceği yere kadar gidip, karanlık basmadan dönüyordu.

İşte o günlerden birinde, kıyı boyunca güneye doğru keşfe çıkan Francesco ile iki tayfa, akşam dönmedi. Merak ettik. Aslında istediğin kadar merak et ve başlarına neler gelmiş olabileceğini düşün dur. Boşuna! Gece vakti hiçbir şey yapamazsın. Sabahı beklemen gerek.

Sabah erkenden yedi kişi birden çıktı aramaya. Eğer keyifsiz bir durumla karşılaşırlarsa kalabalık olsunlar diye.

O gün akşama doğru hepsi birden döndü. Daha uzaktan nasıl bir şamata koparıyorlardı bilsen... Ne olduğunu anlayana kadar akla karayı seçtik. Hepsi bir ağızdan bar bar bağırıyordu. Kimin ne dediği anlaşılmıyordu.»

Francesco, Nicolo'nun ne anlattığını anlamıştı. Kahkahalarla güldü. Henry'ye «Nasıl şamata koparmazsın ki?» dedi. «Gemiyi bulmuşuz yahu! O zaman şamata koparmayacaksın da ne zaman koparacaksın? Belki de en mutlu günümüzdü o.»

Nicolo, «Yok, bence en mutlu günümüz, dönüşe geçmek üzere yeniden yelken açtığımız gündür.» diye itiraz etti.

«Evet ama o çok sonra.» dedi Francesco.

Henry «Gemi sapasağlam mıydı ki?» diye sorunca Nicolo «Dur! Acele etme.» dedi, «Bak, neler oldu.»

«Dinliyorum.»

«Şamatayı kesip, sakinleştiklerinde dedikleri anlaşılır oldu. Gemiyi bir günlük yol güneyde bulmuşlar. Artık mesafeleri gün kavramıyla tanımlıyorduk; bir gün, yarım gün, çeyrek gün gibi. Daha kısası ya da daha uzunu yok. Süreyi taşırıp biraz fazla ileri gidince, akşama doğru gemiyi görmüşler. Yanına gidememişler ama orada biraz oyalanınca dönemeyip kalmışlar. Çünkü gece pek çıkmıyorduk. Mehtaplı günlerde bile. Ayaklarımız çıplak. Gerçi nasır tutmuştu ama olsun. Bir şey batar, bir yere takılıp düşersin. Sonra başımıza dert. Bu kesin kuraldı. Geceleri herkes kampta olacak. Bu olay, kuralın ilk çiğnenişiydi.»

Nicolo bunu söylerken yan gözle Francesco'ya bakıyordu. Francesco ise «Evet, doğru, haklısın ama sonucu kötü mü oldu?» demekten geri kalmadı.

Nicolo, «Ertesi gün, kampta sadece birkaç gönüllü bırakıp hep birlikte oraya gittik.» diyerek devam etti, «Gemi, kıyıdan az açıktaki kayaların arasında biraz yana yatarak sıkışıp kalmış bir biçimde duruyordu.

İşte şimdi her şey değişebilirdi. Çok sevinmiştik ama ne yazık ki sevincimiz kursağımızda kaldı.

Yüzerek yanına varınca, aslında paramparça bir durumda olduğunu gördük. Uzaktan görünmüyordu. Tüm umutlarımız bir anda uçup gitmişti.

Çömezlerden biri, Guiseppe, çocuk gibi zırıl zırıl ağlamaya başladı. Suratına şiddetli bir tokat patlattım. "Kendine gel." diye bağırdım. "Göreceksin, buradan kurtulacağız."

O tokat sanırım işe yaradı ki sonra her gün hiç durmadan, dinlenmeden çalıştı.»

Nicolo ayağa kalkıp, ileride çalışmayı sürdürenlere doğru seslendi: «Guiseppe, orada mısın?»

«Buyur kaptan.» diye bir ses duyuldu.

«Hemen buraya gel.»

Genç sayılabilecek bir denizci koşa koşa koşa geldi. Nicolo Henry'ye «İşte Guiseppe bu.» diyerek yanağını okşadı.

Guiseppe, Nicolo'nun onu niçin çağırdığını bilemezdi ama kendisinden söz edildiğini anlayınca, «Sağ ol kaptan.» dedi.

Nicolo gülümseyerek onu işinin başına gönderdikten sonra, «Geceyi orada geçirdik.» diyerek devam etti. «Kampta kalanlara belki bir iki gün dönemeyeceğimizi söylemiştik. Francesco bu arada çok yakında pırıl pırıl bir de su kaynağı keşfetmişti. Orada oturup, bundan sonra ne yapmamız gerektiğini düşündük.»

«Geceleri karanlıkta mı oturuyordunuz?»

«Niye karanlık olsun ki! Ateş yakıyorduk. Her denizci, iki parça kuru odun buldu mu nasıl ateş yakacağını bilir. Anlatmaya devam edeyim mi?»

«Lütfen!»

«Kampın bulunduğu yer, güvenlik bakımından daha iyiydi. Üstelik dere ağzında daha çok balık bulunuyordu. Hem ördek de avlıyorduk; gerçi kışa doğru çekip gittiler. Fakat burada o kadar çok avantaj vardı ki saymakla bitmez.

Taşındık.

Geminin kalıntılarını bulmak, yaşam kalitemizi artırdı. Her şeyden önce, nasılsa olduğu yerde bağlı kalmış bir filika vardı. Fakat biz onu sonra başka bir amaçla kullandık. Gemiden elde ettiğimiz tahtalarla da takviye ederek inşa ettiğimiz kulübenin âdeta kubbe biçimindeki çatısını oluşturdu. Böylece fırtına ve yağmur altında çok daha rahat ettik.

Gemide işimize yarayacak birçok şey kalmıştı. Kovalar, bir sürü halat, fıçılar, kırılmış direk parçaları, kürekler, çoğu yırtık olsa da arta kalanı kullanılabilir yelken bezleri, demir çubuklar, askerlerden birinin kalkanı, artık çürümeye yüz tutmuş olsa bile kullanılabilecek birkaç parça giyim eşyası. Daha neler neler...

Tüm bulduklarımızın içinde beni en çok sevindiren neydi biliyor musun?... Kaptan köprüsündeki sandıkta sapasağlam bir şekilde kalmış olan yedek pusula ile reçineli bohçalar içindeki kağıtlar. Biraz bencilce olsa da orada bir de kaptan cepkenimin yedeğini bulunca çok sevinmiştim.

Parçalanmış bir ambar köşesinde kalakalmış olan dolu şarap fıçılarından birini çıkardığımızda, herkes neredeyse keyfinden uçacaktı. İçine deniz suyu karışmış olduğunu anladığımızda pek bozulduk. Biri, "Ayıramaz mıyız acaba?" demez mi?.. Nasıl güldük, nasıl güldük, bilemezsin.»

«Geminin durumu çok mu kötüydü?»

«Berbattı. Uzaktan bakınca sanki sağlam izlenimi veriyordu ama senin şu onarılan enkazdan çok daha kötüydü. Gövdenin birçok parçası kopup gitmişti. Parça parça kıyıya çektik. Bu iş günlerce sürdü. Bereket o sıralarda hava iyiydi. Deniz de pek dalgalı değildi. İşimiz yolunda gitti.

Tüm bunlardan sonra da elbette geminin artıklarından eldeki olanaklarla bir başka tekne yapma faslı başladı. Hani geminin tipini hayli farklı bulmuştun ya... İşte ondan ötürü.»

«Gerekli âlet ve edevat işini nasıl hallettiniz.?»

«Elimize ne geçebilmişse onunla yaptık. Bir taşın ortasını delip sopa geçirerek çekiç imal etmek gibi işler bile yaptık. Ne yaptıysak elbette ancak olabildiği kadar. Üstelik kış aylarında çalışmak hemen hemen olanaksızdı. Zaten bu yüzden iş uzun sürdü. Tekneyi kim bilir hangi kıştan sonra yüzdürebildik.

Belki sen en zor işin tahta parçalarını birleştirip çakabilmek olduğunu sanabilirsin ama değil... Asıl sorun, gövdeyi iyi kötü toparlarken, sızdırmazlığını sağlamaktı. Dere kıyısında yetişen, kamış gibi bitkilerden yararlandık. Onların kabuğunu soyduğun zaman içinde yapışkan bir zar çıkıyor.»

Henry, bunları dinleyince, Venediklilerin sadece iyi birer denizci olmakla kalmayıp, aynı zamanda gemi inşa işinde de pek hüner sahibi olduğunu anladı. Bunu açıkça söyledi.

Nicolo «Öyleyizdir.» diye yanıt verdi.

Henry'nin durup dururken bir de geminin savaş toplarının ne olduğunu, nereye gittiğini soracağı tuttu.

Nicolo «O sırada bu hiç aklıma gelmedi doğrusu.» dedi. «Sadece geminin artıklarını toplayıp, işe yarayanları kullanmaya bakıyorduk. Francesco'ya dönüp İtalyanca «Sen bu konuda bir şey anımsıyor musun?» diye sordu.

Francesco «Tanrım, o sırada bir de onu mu düşünecektik?» dedi, «Bize ne!.. Denizin dibini boylamışlardır.»

* * *

Henry'nin sormak istediği daha birçok şey vardı. Bunlardan biri de orada insan görüp görmedikleriydi.

Nicolo, «Aslında o konu da öncelikle Francesco'nun bilgi ve deneyim alanına girer.» diye yanıt verdi.

Francesco, adının geçtiğini duyup Nicolo'ya «Ne olmuş?» diye sorunca, Nicolo ona «Bir şey olduğu yok. Oradayken senin yerliler ile nasıl karşılaştığını, onları nasıl korkutmuş olduğunu anlatacaktım.» dedi, «İstersen doğrudan sen, kendin anlat.»

Bu işten çok hoşlanan Francesco ayağa kalktı. Biraz işaret biraz İtalyanca, yerliler ile nasıl karşılaştıklarını anlattı.

«Zaman zaman içerilere doğru da keşif gezileri yapıyorduk. Garip hayvanlar gördük; çoğu ağaçlarda yaşayan kemirgenler. "Anlaşılan buralarda insan yok." diyorduk. Yanılmışız.

Bir gün uzakta onları gördük. Hemen siper aldık. Nasıl bir tavırla karşılaşacağımızı bilmiyorduk. Üzerimize saldırırlarsa, kendimizi korumakta aciz kalabilirdik. Aynı anda onlar da bizi görmüş, sipere yatmıştı.»

Francesco yere yatıp, nasıl yaptıklarını gösterdi.

«Uzun bir süre öyle durup bekledik. Ne onlar kıpırdıyordu ne biz... Sonunda ben "Bu böyle olmayacak, bari ilk hareketi biz yapalım." deyip ayağa kalktım. İki elimi havaya kaldırıp, onlara doğru ağır ağır yaklaşmaya başladım.»

Bunu hareketleriyle öyle güzel, biraz da komik bir tavırla anlatıyordu ki Henry'nin anlamaması olanaksızdı.

«Hepsi birden ayaklanıp, artlarına bile bakmadan kaçtı. Beş kişiydiler. Yarı çıplaktılar. Ne olmuş yani; biz de yarı çıplaktık.»

Nicolo araya girdi. Henry'ye «Bak şimdi...» dedi, «Adamlar kısa boyluymuş. Francesco ise gördüğün gibi iri. Hele bir de ellerini havaya kaldırınca...»

Francesco'nun kollarını yukarıya doğru kaldırttı. «Böyle dev gibi bir şeyi karşılarında görünce, adamların ödü kopmuş.»

Kahkahalarla güldü. Yerine dönerken, «Sonra da ne biz onlara yaklaşabildik ne de onlar buna cesaret etti.» dedi.

Francesco sözüne devam etti. «Sipere yatmış oldukları yere gittiğimizde, orada ilginç bir şey bulduk. İnce uzun bir sopa. Mızrak gibi ucu sivriltilmiş. Bu bir silah olsa gerekti. Kaçarken, biri unutmuş ya da elinden düşürmüştü.»

Henry, «Anladığım kadarıyla oradaki insanlar hayli ilkel bir yaşam sürüyor. Öyle mi?» diye sordu.

Nicolo «Galiba.» dedi. «Pek iyi bilmiyoruz, çünkü nerede ve nasıl yaşadıklarını göremedik. Doğrusu pek de araştırmadık. Gemiyi onarmaya başlayıp da olanaklarımız artınca belki bunu çok daha iyi yapabilirdik ama sanırım istemedik. Zaten bizim için asıl önemli olan da bir an önce gemiyi bitirip yüzdürerek oradan uzaklaşmaktı.»

Şöyle bir durdu. «Önceleri bir an önce diye düşünüyorduk ama sonra gördük ki bu iş kim bilir ne kadar sürecek. Fakat umudumuzu yitirmedik.»

Francesco «Sonra...» diye bir başka şey anlatmaya girişti. Yere çöküp, omuzlarını da iyice çekerek iki elini birer boru gibi gözlerinin önüne koydu. Kaçar gibi bir hareket yaptı.

Henry ne demek istediğini anlayamamıştı.

Nicolo «Şunu anlatıyor.» dedi, «Biz kulübeyi inşa edip de gemi yapımı işine giriştiğimizde, ara sıra yerliler batıdaki küçük tepenin üstünden bizi gözetliyordu. Dolayısıyla, şayet bir köyleri falan varsa, herhalde pek uzak bir yerde olmasa gerekti. Fakat her ne zaman içimizden biri onlara doğru birkaç adım atacak olsa, hemen yok oluyorlardı. Yıllarca hep böyle sürdü bu.»

«Desene, orada kendi başınıza on yıl boyunca tam bir ilkel yaşam savaşı verdiniz.»

«Öyle de diyebilirsin ama bu insanın önceki yaşam tarzında alıştığı rahatlıktan ileri geliyor. Şayet o koşullar altında doğup yaşasan, zorluklar sana dokunmaz. Biz ise gemiyi bulduktan sonra aldırmaz olduk çünkü kurtulma umudu vardı.»

Hava serinlemişti.

Henry önce omuzlarını şöyle bir silkeledi. Sonra ellerini birbirine sürterek ısıttı.

Nicolo «Hayrola! Üşüdün mü yoksa?» diyerek ona takıldı, «Asıl bizim üşümemiz gerekir ama bak nasıl alışmışız.»

Henry «Üzerimde bir şey olmadığı için ürperiverdim.» dedi, «Haydi şatoya gidelim.»

«Tamam. Sen önden git, üşütme. Benim şu adamlara birkaç çift sözüm var. Az sonra gelirim.»

* * *

Nicolo ile tayfasının Drageo'da yıllarca uğraşarak yaptığı tekne doğru dürüst bir gemi sayılmazdı. Her şeyi uyduruktu. Ne yelkeni yarardı ne dümeni. Üstelik çok su alıyordu. Bu nedenle hep kıyı kıyı gitmek, durmadan su boşaltmak zorundaydılar. Havayı elverişli bulunca, Drageo'dan Estotilanda'ya kestirme geçmiş, batma tehlikesi atlatınca Nicolo kıyıdan uzaklaşmamaya karar vermişti. Birkaç kez karaya oturmuş, zor kurtulmuşlardı.

Estotilanda'dan Engronelanda'ya ulaşıncaya kadar sürekli kuzeye doğru gitmek zorunda kalmışlar, sonra yine güneye dönmüşlerdi. Bu arada Nicolo Zeno geçtikleri kıyıların boydan boya haritasını çıkarmıştı.

Ancak tam Engronelanda'ya vardıklarında bir şanssızlık baş göstermiş, üzerinde çalıştığı harita rüzgâra kapılıp uçuvermişti. Sırf haritayı yeniden çıkarmak için geri dönecek değillerdi ya!... Nicolo bundan böyle gerekirse sonra birbirine eklemek üzere küçük parçalar çizmeye başlamıştı.

Engronelanda'nın en güneyindeki sivri burundan kuzeye dönerlerken Nicolo okyanusa doğru acı acı bakmış, yıllar önce yaşamış oldukları o dehşet dolu günler ister istemez bir kez daha gözlerinin önünden akıp geçmişti.

Şimdi önlerinde dönüş yolculuğunun en zor aşaması vardı. Engronelanda ile İzlanda arası. Nicolo, tekneye güvenemediği için çekiniyordu.

Geldikleri noktada, hava elverişliyse, İzlanda'nın işte orada olduğu görülebiliyordu. Nicolo tekneyi bir koyda bağlatmıştı. Bekliyorlardı. Tayfa kıpırdanıp duruyordu. Çok üşüyorlardı.

Francesco «Kaptan, bunca sıkıntı atlattık. Bunu da başarırız. Haydi gidelim artık.» demişti ama Nicolo karşı çıkmış, «Olmaz. Bir risk daha alamayız. Kuzeyli bir rüzgâr olmalı ki bizi tek bir hamlede İzlanda'ya ulaştırsın. Bekleyeceğiz.» demişti.

Nicolo'nun dediği gibi yapıp İzlanda kıyısına vardıklarında, tayfanın artık parmağını kıpırdatacak hali kalmamıştı. Rüzgâr tekneyi götürüyordu ama su boşaltmaya yetişemiyorlardı.

İzlanda'nın kuzeyindeki kanallar arasından dolaşıp doğuya geçmişlerdi. Orada Nicolo'nun "Grastada" dediği âdeta yaprak biçimindeki ada, İzlanda'nın Frizlanda'ya en yakın noktasıydı. Daha önce Englonelanda'dan İzlanda'ya nasıl hızla geçmişlerse, aynısını bir kez daha yapmaları gerekliydi. Frizlanda'ya ayak attılar mı artık rahat bir nefes alabilirlerdi.

Yine beklemiş, uygun havada uyduruk yelkenlerini açarak çıkmış fakat bu kez denizin ortasında fırtınaya yakalanmışlardı. Dönememiş, doğuya sürüklenmişlerdi. Altlarındaki tekne doğru dürüst olsa bu fırtına onlara vız gelirdi. Rüzgâra karşı bile yol tutarlardı. Bu gemi bozuntusunda ise yapabilecekleri tek şey, batmaktan kurtulmaya çalışmaktı.

Frizlanda'yı ıskalamışlardı. Son bir gayret daha göstermiş, hiç olmazsa doğusundan yanaşmaya çalışmışlardı.

Olmamıştı. Ancak güneye doğru ilerleyebilmiş ve sonunda Faereo adalarına çakılıp kalmışlardı.

* * *

Nicolo'nun anlattığı hemen her şey Henry'nin çok ilgisini çekti. O da mutlaka gidip oraları görmeliydi. Zaten Nicolo da ona "İnanmıyorsan gidip kendi gözlerinle görürsün." dememiş miydi? O bir denizciydi; ticaret yapardı. Henry ise kimsenin bilmediği o yerlerde neler yapmazdı!

Henry okyanusun ötesinde kara olduğuna inanmıştı. Şimdi Nicolo'ya vermiş olduğu sözü yerine getirmesi gerekirdi.

Ona çoktan unutup gitmiş olduğu bir konuyu anımsattı: «Bil bakalım ben geçen gün niçin seni burada yalnız bırakıp Rosslyn'e gittim?»

Nicolo şaşırdı. Düşündü. Bulamadı. Neden sonra, «Sanırım önemli bir şey getirmek amacıyla gittiğini söylemiştin.» dedi.

«Evet. Bir de sana onun ne olduğunu değil ama nasıl bir şey olduğunu söylemiştim.»

«Bilmece mi soruyorsun?... Bilemedim.»

«Peki, onu da anımsatayım. O getirdiğim şeyin seni çok şaşırtacağını söylemiştim.»

«Ha evet! Doğru. Öyle demiştin.»

«Görmek ister misin?»

«Elbette!»

Henry, dolaptan silindir biçiminde bir tahta kutu, içinden bir rulo çıkardı. Nicolo'ya «Gel.» diyerek masanın başına götürdü. Ruloyu açarak masaya serdi.

Nicolo'nun gözleri yuvalarından fırlamış gibi oldu.

Bu, Tapınak Şövalyeleri'nden kalma olup, büyük amcasının belgeleri arasında bulduğu, sonra da fırtınada yitirdiği haritanın tıpatıp bir kopyasıydı.

«Sen... Sen bunu nereden buldun?» diyebildi.

«Çok mu şaşırdın? Rosslyn'den getirdim. Orada böyle bir şey görmüş olduğumu anımsıyordum. Fakat o zamanlar neyin nesi olduğuna iyice bakmamıştım. Onun için gittim.»

Nicolo diyecek söz bulamadı. Çok şaşırdı. Sevindi de.

Çünkü bu, yitirmiş olduğu haritanın doğruluğunu kanıtlardı.

Bir şeyi daha anladı: Henry'nin Tapınak Şövalyeleri ile mutlaka pek yakın ilişkisi vardı.

Ancak bu konuyu bir kez daha gündeme getirip didiklerse, Henry bundan rahatsız olabilirdi. Bir şey demedi.

Gel Amiral Ol

Nicolo Zeno ve tayfasının Orkney'e gelişinden iki hafta kadar sonra bir gün, Henry Sinclair onu karşısına aldı. «Nicolo, bugün seninle çok ciddi bir konu görüşeceğiz.» dedi.

«Hayrola! Zaten hep görüştüğümüz konular ciddi değil mi?»

«Evet ama bu biraz başka!»

Nicolo'nun keyfi yerindeydi. «Peki!... Neymiş bakalım bu biraz başka çok ciddi konu.» diye, işi gırgıra aldı.

Henry onun tavrına aldırmayıp, ciddiyetini korudu. «Sana önce bir soru soracağım. Asıl konuya da yanıtını aldıktan sonra geçeceğim.» dedi.

Biraz düşündü. Nicolo ile konuşacağı konuda kararlıysa da, bununla bağlantılı ilk sorusunu nasıl soracağını bilemiyordu. Söze yanlış bir yönden girdi.

«Burada daha ne kadar kalmayı düşünüyorsun?»

Nicolo böyle bir soruyu hiç beklemiyordu. Ciddiye aldı ve açıkça alınganlık gösterdi. «Bizden sıkıldın mı yoksa? Eğer öyle bur durum varsa hiç çekinmeden, açıkça söyle.»

Henry «Hayır, kesinlikle değil. Benim diyeceğim başka. Demek istediğim... » diye başlayarak düzeltme gereğini duydu ama asıl sormak istediğini yine soramadı.

«Adamlardan biri yanlış bir iş mi yaptı yoksa?... Oysa ben onlara o kadar da tembih etmiştim.»

«Yok canım! Öyle bir şey yok. Ne diyorsun sen?»

«Kusura bakma. Bizimkiler pek kıvrandılar da geçen gün. Artık canlarına tak etmiş. Kadın isterlermiş. Ben de onlara "Her şeyin sırası var. Sakın kimseye sataşmaya kalkmayın." dedim.

Konu bambaşka bir mecraya sarkmıştı. Henry, «Haklılar.» dedi. «Fakat inan ki ben birisine sataştıklarına dair bir yakınma duymadım. Soruşturturum. Öyle bir şey varsa gereği yapılır.»

Nicolo, «Sanmam. Varsa da, gerçi buranın hâkimi sensin ama gereğini senin de izninle önce ben yapmak isterim.» dedi.

Henry, «Peki. Bak şimdi bunun benim görüşmek isteğim konu ile ilgisi yok. Ancak madem bir kez açıldı, sen de benim canım ciğerimsin, önce bunun bir çaresine bakalım.» diyerek, hizmetçiyi çağırıp, talimat verdi: «Hemen aşağıya in. Oradan biri limana gitsin. Kaptan Robert'i bulsun. Benim çağırdığımı söylesin. Acele buraya gelmesini sağlasın.».

Kaptan Robert az sonra geldi. Henry ona «Kaptan, gel otur. Senden bir ricamız olacak. Biliyorum ki bunun çaresine ancak sen bakabilirsin. Sadece sana güvenebilirim» dedi.

Robert bir sandalyenin kenarına ilişti. Henry ona Venedikli denizcilerin sorununu anlattı. «Bu işi halledebilirsin değil mi?»

«Hallederiz halletmesine de efendim. Onlar biraz kalabalık. 20 kişi. Thurso limanına götürmemiz gerekebilir. Böyle güruh halinde gitmek de doğru olmaz. Belki iki üç grup...»

«Bak kaptan, ne yapılması gerektiğini sen bilirsin.» Kalktı. Dolabı açıp, bir kutudan para çıkardı. «Al sana yirmi sterlin. Bu iş için yeter mi?»

«Bu çok fazla.»

«Olsun! Sen bunu al. İyice eğlenmelerini sağla. Felekten bir gün çalsınlar. Hem belki seninkilerden de bir ikisini götürürsün; Venediklilere göz kulak olurlar. Çünkü bunların ne yapacağı belli olmaz. Ölçüyü kaçırmasınlar.»

«Ben onlara ayrıca bir diskur geçerim.» dedi Nicolo, «Hatta şimdi tazesi tazesine söylesem çok daha iyi olur.» Kaptan ile birlikte çıkmak üzere davrandı.

Henry «Peki sen de git ama biliyorsun görüşeceklerimiz var.» diyerek onu uyardı. «Çok oyalanma. Bekliyorum.»

Nicolo'nun tayfası kaptanın getirdiği haberi öğrendiğinde, limanı bayram çığlıkları sardı.

* * *

Nicolo döndüğünde Henry bu kez kafasından geçeni başka türlü sordu: «Bundan sonra ne yapmaya niyetlisin?»

«Ben de günlerden beri bunu düşünüyordum.» dedi Nicolo, «Tayfa ile de görüştüm. Onlara da teker teker sordum.

Aslında Venedik hepimizin burnunda tütüyor ama hiçbiri bunca zaman sonra oraya dönmek istemiyor. Gönlümüz yurdumuza gitmeyi, sevdiklerimize kavuşmayı istiyorsa da aklımız bize dönmemeyi öneriyor.

Düşünsene... Denize olsa olsa birkaç ay için çıkmıştık. Dönmedik. Başımıza bir kaza geldiği düşünülmüştür. Hele Carlo "Ben ona söylemiştim okyanusa çıkma diye... İşte bak, hepsini yuttu. İnatçı. Ne olacak!" demiştir. Doğru! Az kalsın yutuyordu. Çoktan öldüğümüzü sanmış, ardımızdan gözyaşı dökmüşlerdir. Belki boş bir mezar yaptırmış olan bile vardır. Zamanla her şey unutulur.

Tayfadan birkaçı evli; çocukları var. Ölenlerden bir ikisi de evliydi. Dönmeyip, çoktan ölmüş sayılacağımıza göre, karıları da belki çoktan başkasıyla evlenmiştir.

Şimdi ben sana desem ki "Çok teşekkür ederiz. Canımızı kurtardığın yetmezmiş gibi bir de bizi bunca zaman konuk ettin. Artık izin verirsen, kış bastırmadan yurdumuza dönmek üzere yola çıkalım. Bize bir emanet tekne ver."

Biliyorum ki sen de bana şöyle diyeceksin: "Başımın üstünde her zaman yeriniz var. Ne kadar isterseniz kalın." Az önceki sözümü unut. O bir yanlış anlamaydı. Sonra da diyeceksin ki "İlle de gitmek istiyorsanız, sizi tutamam. Hangi tekneyi beğenirsen al." Öyle değil mi?»

Henry, «Kesinlikle öyle!» diye onayladı, «Sizi kurtardığımı geç bir kalem. O konuyu çoktan kapatmıştık. Burada sizi boşuna ağırlamış sayılmam. Teşekkür etmesi gereken biri varsa, o da benim. Seninkiler limandaki enkazdan küçük ama çok kullanışlı olduğu anlaşılan bir tekne ürettiler. Gördüm. Sanırım yakında denize indirecekler.»

Nicolo, «Boş durmamak için yaptılar.» dedi. «Beğendiğine memnun oldum. Onlar da bunu duyunca çok sevinecek.»

Henry konuya döndü.

«Peki, tüm bunlardan sonra kararınız nedir? Dönecek misiniz, kalacak mısınız? Kalırsanız, ne yapmaya düşünüyorsunuz?»

«Biliyor musun, geçtiğimiz yıllarda başımızdan geçenler galiba yüreklerimizi katılaştırdı.»

«Bu ne demek oluyor şimdi?»

«Dönüp de ne yapacağız demek oluyor. Sana anlattıklarımı bir de memlekettekilere mi anlatacağız? Yoksa anlatmayacak, onların olası ahret sorularını yalanlar kıvırarak geçiştirmeye mi çalışacağız? Hele birimizin ağzından kazara okyanusun ta öte yanındaki kıtalara gitmiş ve orada on yıl geçirmiş olduğumuz çıkacak olursa, elbette inanmazlar ama bir dedikodu başlar. Bu kez de sırf bundan ötürü başımız derde girer.

Olmaz bu iş... Dönemeyiz. Burada ya da başka bir yerde, her nerede olursa olsun, saklanmalıyız. Kimine göre oralara gitmek suç işlemek demektir. Bunun cezası da çok ağır olur. Başkasının bize vereceği bir cezayı çekmek yerine kendi cezamızı kendimiz verelim daha iyi. Bu ceza da yurdumuzdan yoksun kalmaktır.

Ben artık yaşlandım. Beni geç. Gençler kendilerine yeni bir yaşam kurmaya bakmalı.»

Nicolo'nun dedikleri, Henry'nin tam istediği yanıttı. Fırsatı kaçırmayıp, hemen teklifini ortaya serdi. «Tamam o zaman. Ben sorumun yanıtını aldım. Şimdi de şu ciddi konuya girelim.» diye başladı, «Burada kalın. Gel, benim filomun başına geç. Ekibini, düzenini istediğin gibi kur. Senin yönlendireceğin tarzda gerekli hazırlıkları yapalım. Önce Shetland'ı ardından da Frisland'ı egemenliğimiz altına alalım. Ondan sonra da sıra Iceland, hatta Engronelanda'ya gelsin. Ne dersin?... Bana "Olmaz!" deme.»

Nicolo «Bu çok büyük bir proje.» dedi.

«Öyle!... Ne zamandan beri hayalini kurmakta olduğum bir proje. Fakat benim elimdeki adamlar ve şu anda mevcut filo ile gerçekleştirilmesi olanaksız. Ancak, deneyimli denizciler, hele onların sıfırdan inşa edeceği gemiler olursa, bir hayal olmaktan çıkar. Başarı şansı çok yükselir. Ne dersin?»

«Sen "Olmaz deme." dedin ya! Bu durumda ne diyeceğimi düşünmem gerek.»

«Peki düşün. Ancak biraz çabuk düşün.»

«Düşünmeden önce soracaklarım olacak.»

«İstediğini sor.»

«Frizlanda ve İzlanda'yı anlarım. Fakat Engronelanda'yı ne yapacaksın ki? Orada hiçbir şey yok.»

Henry az kalsın Nicolo'ya tasarımını çok dar bir çerçevede gördüğünü söyleyecekti. Söylemedi. Kırıcı olmanın âlemi yoktu. Nicolo elbette öyle düşünecekti. Çünkü o bir denizciydi. Gerçi politikaya da burnunu sokmuştu ama işte olduğu kadar. Ona ne düşündüğünü daha iyi anlatmalıydı.

«Sana iki şey söyleyebilirim.» dedi, «Birincisi, sen orasının sadece kıyılarını gördün. İçerilere girmedin. Orada bir şey olup olmadığını bilmiyorsun. Ben de bilmiyorum. Zaten ben oraları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Gidip göreceğiz. Diyelim ki hiçbir şey yok. O zaman bomboş bir kıta demektir. Acaba bir şey oluşturulabilir mi, ona bakacağız.

İkincisi, Engronelanda bizim için bir basamak olacak. Asıl amacımız daha öteye, Estotilanda hatta Drageo'ya gitmektir. Anlattığına göre oraları cennet gibi yerler. Hem de bakir. Gene senin anlattığına göre oralarda sadece pek ilkel insanlar yaşıyor. Şayet oraya uygarlık götürebilirsek, buradan göçmenler taşıyıp kentler kurabilirsek, sonrasını düşünebiliyor musun?»

Nicolo'nun ağzı açık kalmıştı. Henry nelerden söz ediyordu böyle? O daha Frizlanda ile İzlanda için büyük bir proje derken, aklından bir de bunları geçiriyordu anlaşılan.

Hiçbir şey diyemedi. Dalıp gitti. Boş gözlerle bakıyordu.

Henry onu uyandırdı. «Evet! Ne diyorsun?»

«Ziçni... Sen Kuzey Okyanus İmparatoru gibi bir şey olmak istiyorsun galiba.»

Henry «Ben öyle bir şey düşünmedim.» dedi, «Hem beni tanırsın. Hırslı biri değilimdir. Tuttuğumu koparırım, o başka. Fakat herkesle iyi geçinmeyi yeğlerim. Herkesin yaşam hakkına saygı gösteririm. Üstelik bunu savunurum.»

«Peki o zaman derdin ne?... Orkney, diyelim ki pek de zor olmadan alabileceğin Zetlanda - Shetland demek istiyordu- sana yetmez mi? Hem Rozlin de var. Gerçi orasının nasıl bir yer olduğunu görmediğim için bir şey diyemem.»

«Sorun o değil. Üstelik sen bunu çok iyi biliyorsun. Bundan on yıl kadar önce sen Gibraltar *(Cebelitarık)* boğazını geçip Akdeniz'den okyanusa çıkarken, asıl amacın neydi?»

«Batıda, boğazın ötesinde ticaret olanaklarını araştırmak.»

«Buna niçin gerek duydun?»

«Anlatmıştım ya!»

«Tamam, biliyorum da kısaca bir kez daha söyle.»

«Çünkü Müslümanlar Doğu Akdeniz'i kesti. Cenevizliler de batıda bize doğru dürüst nefes aldırmıyordu.»

«Bu da tamam. Fransa'dan kuzeye doğru ilerlediğin zaman, niçin daha hareketli olduğunu bilmene karşın Britanya'nın doğu kıyılarına doğru gitmedin?»

«Çünkü Hansa Birliği'nin oralara kadar uzanmış olduğunu sanıyordum. Başıma dert almaktan çekindim.»

«Peki, Hansa Birliği ile benim aram nasıl?»

«Başının belası olduğunu söylemiştin.»

« Kuzey Avrupa'da coğrafi bakımdan bize yani Orkney'e göre nereyi haraca kesiyor?»

«Doğuyu.»

«Onlarla savaşa girişeyim mi girişmeyeyim mi?»

«Ben savaşa hep karşıyımdır, bilirsin.»

«Peki Orkney halkı ne yer, neyle geçinir?»

«Doğrusu pek iyi bilmiyorum. Bana biraz balıkçılık biraz da hayvancılık gibi geldi.»

«Doğru! Ticaret yapmak gerekir mi?»

«Elbette. Ticaret yapmazsan, kaplumbağa gibi kabuğunun içinde kalır, dar bir çevrede yaşarsın. Şimdilik sen yaşarsın ama senden sonrakilerin nasıl yaşayacağını umursamayarak.»

«Şimdi ben sana desem ki Orkney'de her şeyin çok iyi ve yolunda gittiği sanılabilirse de aslında bu ülkenin ekonomisi hiç de parlak bir durumda değil. Buna inanır mısın»

«Elbette! Venedik de öyleydi.»

«Bu durumda sence benim ne yapmam gerekir.»

Nicolo hiç düşünmeden yanıtladı: «Batıya uzanmalısın.»

* * *

Nicolo, Henry'nin ne düşündüğünü ve ardındaki gerekçeyi anlamıştı. Haklıydı. Bu durumda öyle yapması gerekirdi. Batıda geleceğini güvenceye alabilirdi. Ancak böyle bir projede kendine yer bulamadı. «Ben denizciyim, asker değilim, biliyorsun.» dedi, «Sana yardımcı olamam.»

Henry «Yanılıyorsun.» diye karşı çıktı, «Bizim asıl işimiz denizle. Karşımızda savaşacağımız büyük güçler yok. Üstelik amacımız her işi olabildiğince çatışmadan yapmaktır. Bak, tüm hedeflerimiz denizle çevrili. Oralarda yüzlerce ada var. Adaların halkı, sadece kendi çevresini tanır, senin kaplumbağa örneğindeki gibi. Frisland'ın batı kıyısındaki halk, ne güneyi bilir ne kuzeyi. Oysa biz biliyoruz. Yeter ki hepsine aynı anda ulaşabilelim. Çok güçlü, çok üstünmüşüz gibi bir izlenim yaratalım. O zaman savaşmadan egemenliğimizi kabul ettirebiliriz. Savaşmamız gerekirse, o senin işin olmayacak. Sen ordu komutanı değil, filonun amirali olacaksın.»

Nicolo bir mazeret yakaladı. «İyi diyorsun ama bunun için benim yaşım geçti.» dedi.

Henry ona «Nicolo, güldürme beni. Sen hepimizi cebinden çıkarırsın.» diye yanıt verdi, «Üstelik senin oradan oraya koşup durman gerekmez ki. Bilginle, deneyimlerinle yapılacak işleri organize edeceksin. Denizcileri yetiştireceksin. Onlara eğitim verecek, becerikli olanlardan kaptanlar çıkaracaksın. Tekneler yaptıracaksın. Eminim ki bu iş senin için de çok zevkli olacak. Yardımcıların da var. En başta da Francesco.»

«Dil sorunu ne olacak? Buradakilerle anlaşamıyoruz.»

«Ben şu çat pat İtalyancayı nerede öğrendim?»

Nicolo «Venedik'te.» diye yanıt verdi ama kendi yanıtına da kendisi güldü. «Geldiğinde tek bir sözcük bilmiyordun. Güya Latince okumuşsun. Birkaç ay içinde seni eğitiverdik.»

Henry, «Bak, işte kendi ağzınla yakalandın.» dedi. «Madem artık ülkenize dönmeyeceksiniz, her nerede kalırsanız kalın, çaresiz oradaki halkın dilini öğreneceksiniz. Burada kalırsanız, bu sizin için çok daha kolay olacak.»

«Bize öğretmen mi tutacaksın?»

«Neden olmasın?.. Birkaç ay içinde İskoç dilini kavrarsınız. En azından günlük konuşmalarda sıkıntı çekmezsiniz.»

Nicolo «Önerini henüz kabul etmiş değilim ama şu dediğin işin bir başka yönüne geçelim.» dedi.

Henry keyiflenmişti. Nicolo'nun sonunda kabul edeceğini şimdiden biliyordu. «Neresine istersen orasına geçelim.»

«Bu dediğin iş için çok gemi gerek, bu bir.»

«İkincisi?»

«Sizin gemiler gibisi yaramaz. Hem manevra yetenekleri zayıf hem de açık deniz için elverişli değil.»

«Yani?»

«Bir tersane kurup, sıfırdan yepyeni gemiler yapmak gerek.»

«Ben de onu diyorum ya!... Üstelik senin ekibin gibi gemi inşaatında usta başka hiç kimse bulamayacağımı da biliyorum.»

«Dahası var.»

«Evet?»

«Ülkenin ekonomik durumunun pek de iyi olmadığını söyledin. Oysa bu iş çok yatırım gerektirebilir.»

Henry, «Sen o bakımdan hiç tasalanma.» dedi. «Orkney'in ekonomik durumu başka, yapılacak işler için harcanacak para başka. Ne kadar istersen... Ne zaman istersen.»

Nicolo, Henry'ye böyle bir iş için kaç para gerekebileceğini söylememişti. Zaten şu aşamada söyleyemezdi de. Ancak Henry âdeta açık senet veriyor gibiydi.

Paranın kaynağını sormadı.

Orkney'i satın alacak paranın kaynağını sormadığı gibi.

İşi kabul etti.

Ertesi gün, Henry Orkney'in tüm ileri gelenlerini Kirkwall Şatosu'nda topladı.

Onlara amirali Nicolo Zeno'yu tanıttı.

Antonio'nun Çıkagelişi

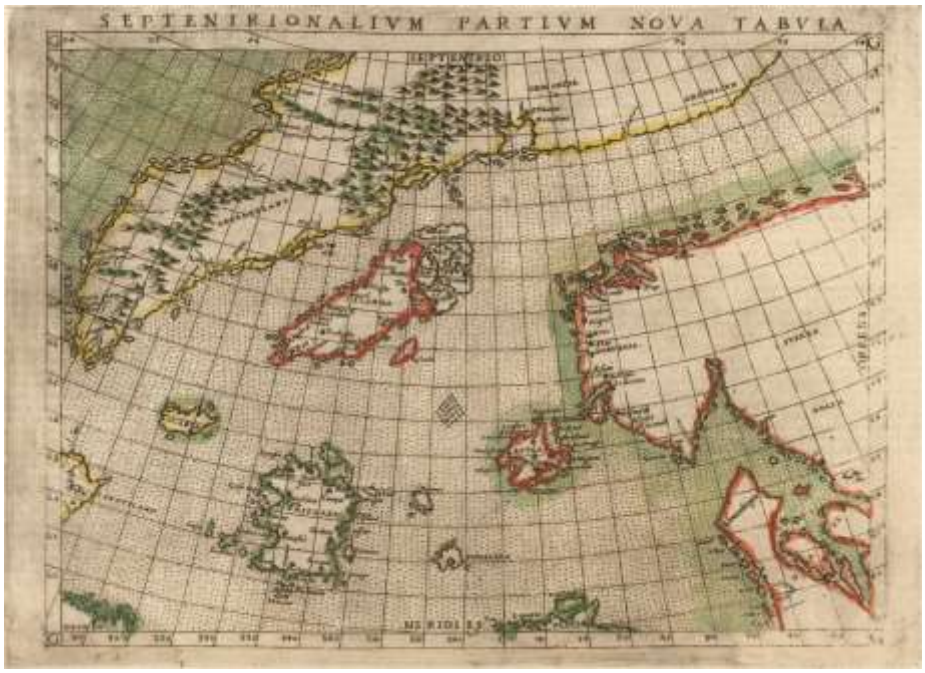

Nicolo Zeno, Henry Sinclair'e hem manevra yeteneği pek yüksek hem her türlü denize dayanıklı çok sayıda gemi yaptı.

Bir de pek ilginç bir şey icat etti: Güvertenin ortasına konulan ve her yöne dönerek ateş edebilen kullanışlı bir top.

Henry, önce Shetland'ı, sonra Frisland'ı, ardından da kendi dilinde Iceland dediği İzlanda'yı ele geçirdi. Bu esnada Nicolo, Norveç kıyılarını boydan boya gezerek bir harita daha çıkardı. Henry'nin pek merak ettiği bir konuya ise çözüm getiremedi; "Engronelanda" adını verdiği Grönland ile Norveç kıyılarının kuzeyde birleşip birleşmediğini bulamadı. Çünkü oraları yazın bile buz kaplıydı ve ötesine geçilemiyordu.

Nicolo Henry'ye vermiş olduğu sözü unutmamıştı. Tüm bu haritaları tek bir parça haline getirecekti. Bunu yapıp bitirince, üzerine 1380 tarihini attı. Henry nedenini sorduğunda, «Her ne kadar Norveç'i buraya sonradan eklediysek de, bu haritanın asıl hazırlanma tarihi öyledir de ondan.» dedi.

Henry'nin asıl emeli, Engronelanda'ya ve oradan okyanusun batısına gitmekti. Ancak yüreği, Nicolo'dan kendisini de oralara götürmesini istemeye elvermiyordu. Gerçi aradan çok zaman geçmişti ama anıları canlanabilirdi. O dehşeti yine anımsamasını göze alamazdı. Üstelik son zamanlarda sağlığı hiç iyi değildi.

Nicolo da Henry'nin aslında kendisinden ne beklediğini biliyordu ama artık yaşlanmıştı. Onu oralara götüremediğinden ötürü üzülüyorsa da yapabileceği bir şey yoktu. 1395 yılında Frisland adasında öldü.

Nicolo'nun ardında sadece çizdiği harita ile ölümünden bir süre önce kendi eliyle yazdığı anıları kalmıştı.

Henry haritayı kendine sakladı. Anı defterini ne yapması gerektiğini düşündü. Sonunda Venedik'e, küçük kardeşi Antonio'ya gönderdi. Şöyle bir not ekledi:

"Bunu Zichmni'den bir armağan olarak kabul et. Tanrı günahlarını bağışlasın."

* * *

Bir gün, Henry Rosslyn Kalesi'ndeki odasında çalışırken uşağı kapıyı vurup girdi. Çalışmasını kesmiş olduğu için özür dileyerek, Orkney'den ona bir mesaj geldiğini söyledi. Henry, *«Eyvah!»* diye endişelendi. *«Acaba ne oldu?... Umarım önemli bir şey değildir de gitmem gerekmez. Daha yeni geldim yahu!»*

Sıkıntılı bir tarzda, «Ver bakayım, Neymiş göreyim.» dedi.

Uşak ise «Kusura bakmayın efendim. Haberci mesajı bize vermiyor. Ona özellikle "Bunu doğrudan ve kendi elinle prense teslim edeceksin." diye tembih edilmiş olduğunu ileri sürüyor.» diyerek, «Ne yapalım?» diye sordu.

Henry bunun üzerine daha da işkillendi. «Adamı getirin. Nedenmiş, anlayalım.» dedi.

Haberci Henry'nin yanına onu saygıyla selamlayarak girdi. Getirdiği zarfın içinden ise topu topu küçük bir kağıt parçası çıktı. Üzerinde şu yazılıydı:

"Zichmni, sono venuto." *(Ben geldim.)*

Henry ayağa fırladı. Bu notu gönderen, Antonio'dan başkası olamazdı. Telaş içinde haberciye, «Sen onu, yani bunu yazanı gördün mü?» diye sordu.

Haberci korktu. «Ha-ha-hayır efendim.» diye kekeledi.

«Peki kim verdi sana bu zarfı? Kim tembih etti sana ille de kendi elinle vereceksin diye?»

Zavallı haberci, ne olduğunu anlayamamıştı. Kekelemesine engel olamıyordu. «Do-do-donanma komutanı efendim.»

Henry uşağına «Bu haberciye iyi bakın. Konuğumuzdur. Her ne ihtiyacı varsa giderilsin. Dinlensin, Orkney'e daha sonra döner. Atımı hazırlasınlar. Korumalara haber ver; hazır olsunlar. Hemen yola çıkacağım.» dedi.

Önce gidip çocuklarını gördü. Onlarla birkaç dakika geçirdi. Sonra da karısı Janet'e hiç hoşlanmayacağını bildiği bir haber verdi: «Sevgilim, kusura bakma ama ben hemen çıkıp Orkney'e gitmeliyim.»

Karısı «Ama daha yeni gelmiştin. Sana doyamadım.» diye yakınınca, «İnan ki ben de ne sana ne de çocuklara doyabildim. Ancak bak, anlaşılan Antonio gelmiş. Ta Venedik'ten. Antonio Zeno. Nicolo'nun kardeşi. Sence ne yapmalıyım?»

Janet, Nicolo'yu tanımıştı. Kocasının Zeno ailesini en az kendisi kadar sevdiğini biliyordu.

«Haklısın. Bu durumda gitmen gerekir.» dedi. Sonra da kale kapısına kadar inip, ağlamaklı bir tarzda onu uğurladı. Rosslyn kalesinin sakinleri bu sahneyi çok görmüştü. Hepsi de yıllarca hiç değişmemiş bu sevgililere gıpta ederdi.

* * *

Henry, Orkney'e vardığında Antonio'nun limanda olduğunu öğrendi.

Kucaklaşmaları görülecek şeydi. Venediklileri Faereo adalarında kurtardıklarında, Henry ile Nicolo'nun sarmaş dolaş oluşunu şaşkınlıkla izlemiş denizcilerden birkaçı da oradaydı. Aynı sahne, dolu gözlerinin önünde bir kez daha yinelendi.

Antonio'nun Henry'ye ilk sözü şu oldu: «Sen şimdi bana buraya niçin geldiğimi soracaksın. Ağabeyimin yarım bıraktığı, daha doğrusu senin için yapamamış olduğu işi tamamlamak için geldim. Seni, o gidip görmek istediğin yerlere götüreceğim.»

Henry ancak bu kadar sevinebilirdi.

«Aslen Venedikli denizcilerimizle buluştun mu?»

«Elbette! Hem daha gelir gelmez; seni beklerken. Bak, işte oradalar. Zaten çoğuyla öteden beri tanışırız.»

«Önceden tanışmasanız ne fark ederdi ki? Hepsi beni bile kendi hemşehrileriyle özdeş tutuyor.»

«Ne yapalım, biz öyleyiz işte... Ağabeyimin ikinci kaptanı Francesco benim çocukluk arkadaşımdır. Sahi, onu göremedim. Nerede acaba? Yoksa öldü mü?»

Henry «Evet, tersanedeki gemi inşaatı sırasında olmayacak bir kaza geçirdi. Başına kalas düştü. Oracıkta ölüverdi.» dedi.

Antonio bunu sakin karşıladı. «Yaşam ne garip, değil mi? Ağabeyimin anılarını okudum. Hem de üst üste birkaç kez. Hele okyanusta başlarına gelenleri onlarla birlikte ben de yaşadım. Ezberledim. Sen onca tehlikeyi atlat. Birçok zorluğa göğüs ger. Sonra hiç olmadık bir anda, pat!»

Henry, «Belki öylesi çok daha iyi.» dedi. «Sanırım gemide kalıyorsun. Sana Nicolo'nun kullandığı daireyi verelim.»

«Bu beni çok mutlu eder. Hem belki kokusu sinmiştir.»

«Onun kokusu, ruhu burada her yerde, hep bizimle birlikte.» dedi Henry, «Bizim için yaptıklarının karşılığını ödeyemeyiz.»

«Bu arada inşa ettiği gemilerden bazılarını bana gösterdiler. Bence harika olmuş. Öylesi Venedik'te bile yok. Hele o ortaya konulan döner top mekanizmasını nasıl akıl edip yapmış, hayret! Sanki kırk yıllık savaşçı gibi. Oysa hep savaşa karşıydı.»

«Bizim için özel olarak yaptı. Nedeni de zaten savaşa karşı olması. Onun sayesinde Frisland ile Iceland'ı çatışmadan aldık. Şöyle ki hiç kimseye zarar vermesen bile, denizden kıyıdaki herhangi bir noktaya gülle atabiliyorsun. Bu, oradakileri paniğe uğratıyor; savaşa gerek kalmadan teslim olmalarını sağlıyor.»

«Şunu iyice inceleyip öğreneyim de, dönünce benzerlerini yaptırmaya girişeyim, becerebilirsem.»

Henry «Oldu mu şimdi? Daha gelir gelmez dönmekten söz ediyorsun.» diye sitem etti, «Artık döner misin, dönecek olursan ne zaman dönersin, yoksa hiç dönmeyip buraya mı yerleşirsin, bunu zaman içinde görürüz.»

Antonio'nun koluna girdi. Kaleye doğru yürürlerken sordu: «Sahi, unuttum. Karın ve çocukların nasıl?»

«Karım ne yazık ki geçen yıl öldü. Çocuklar ise büyüdü. Artık kendi başlarının çaresine bakabiliyorlar. Marco, en büyük oğlum, Carlo'ya pek özendi. İlle de asker olacakmış. Ondan sonra iki kız gelir; evlendiler. En küçük oğlum Fernando ise bizim yolumuzu tuttu ama henüz çömez.»

«Onu kendi yanına almadın mı?»

«Hayır. Bir diğer kaptan arkadaşıma emanet ettim. Babasına güvenmeden yetişmesini yeğledim.»

«Bu da bir tutum! Hatta belki daha iyi.»

«Senin de birçok çocuğun varmış. Anlattılar. Fakat galiba burada değillermiş.»

Henry «Evet, hepsi Rosslyn'de. Hani Edinburgh yakınında bir malikânemiz var ya, orada kalıyorlar.» dedi.

Antonio «Sana o notu gönderir göndermez, aileni bırakıp hemen geldin. Çok teşekkür ederim.» deyince, Henry «Başka türlüsünü nasıl düşünebilirsin ki? Asıl buralara geldiğin için ben sana teşekkür ederim.» diye karşılık verdi.

Henry ile Antonio anlaşmakta güçlük çekiyordu. Antonio pek az İngilizce biliyordu; Henry'nin ise İtalyancası yetmiyordu.

Nicolo'nun tayfasından Guido'yu mütercim olarak aralarına aldılar.

Guido, Antonio'ya "amca" diyordu. Çünkü küçük yaşta hem öksüz hem yetim kalmış, Nicolo onu yanına alıp babalık ederek yetiştirmişti. Henry bunu ancak o gün öğrendi.

Guido, İskoçların dilini iyi kavramıştı. Hayli girişken bir gençti. Orkney'de kızlarla düşüp kalkmaya başlamış, içlerinden birine abayı yakmıştı. Bu ikisinin ilişkisi hemen halkın diline düşmüştü. Onlar da işi sürüncemede bırakmayıp evlenivermişti. İlk çocukları erkek olunca, ona Nicholas *(Nicolo'nun karşılığı)* adını koymuşlardı.

Guido, Nicolo'nun anılarını yazıp bırakmış olduğu defterin varlığını işte bu görüşmeleri sırasında öğrendi. Antonio, önce bu defteri baştan sona bir kez okumasını, sonra Henry'nin anlaması için çevirmesi gerekebileceğini söyledi.

Guido zor durumda kalmıştı. «Amca, biliyorsun ki benim yaşamım çocukluğumdan beri hep denizde geçti. Okuma yazma öğrenme fırsatım olmadı.» dedi.

Antonio da bunu bilmiyordu. «Peki, o zaman oturup birlikte okumamız gerekecek.» dedi. «Sen ne dersin Henry?»

«Olur. Ancak o işi yarına bırakalım. Önce sen bir yerleş. Hem sana göstereceğim başka şeyler de var. Onları da görelim. Sonra görüşelim.» dedi. Guido'ya dönerek ekledi: «Artık sen de hep yanımızda olacaksın.»

* * *

Henry Antonio'ya Nicolo'nun haritalarını gösterdi.

Guido babasının yaptığı bu çalışmaları biliyordu ama böyle derli toplu halini görmemişti. «Çok güzel olmuş.» dedi, «Bunu eline alan bir denizci, Norvegia'dan *(Norveç)* Engronelanda'ya kadar her yeri dolaşır ama ne yazık ki Drageo ile Estotilanda çevresi yetersiz kalmış.»

Henry «Onun nedenini biliyor musun?» diye sordu.

Elbette biliyordu. Haritası elinden uçup gittiğinde babasının onu alıp giden rüzgâra nasıl lânetler yağdırdığını unutmamıştı.

Sıra defterin okunmasına geldi. Antonio ağır ağır okurken, Guido da başarabildiğince İskoç diline çeviri yaptı. Ara sıra «Aslında bu konunun birçok ayrıntısı var. Babam kısa kesmiş.» diyor, katkıda bulunuyordu. Henry defterde yazılmış olanların hepsini Nicolo'dan dinlemişti. Hatta daha fazlasını. Guido'nun dediği gibi, defterde kısa kesmiş, özellikle duygusal konulara hiç değinmemişti.

Böylece, defter okunurken Antonio da yazılı olmayan birçok şeyi öğrendi. Guido'ya dönüp, «Benim buraya niçin geldiğimi biliyor musun?» diye sordu.

Guido «Aslında hayır. Bilmem gerekiyorsa söylersin ama geldiğine sevindim.» diye yanıtladı, «Sadece bir şeyi pek merak ediyorum doğrusu. Daha önce soramadım.»

«Neyi?»

«Carlo amcam hâlâ yaşıyor mu?»

«Ne demezsin? Hem de domuz gibi.»

«Peki o zaman nasıl razı oldu okyanusa çıkmana?»

Antonio güldü. «Üç nedenden ötürü... Zaten şu sıralarda o Venedik'te değil, bu bir. Sonra kendisi de okyanusa çıktı, bu iki. Üçüncüsü de benim buraya geldiğimi bilmiyor.»

«Ya bilseydi? O zaman ne yapacaktın.»

«Gelecektim. O yüzden sordum ya sana zaten, bil bakalım ben buraya niye geldim diye.»

«Defteri alınca, babamın daha henüz öldüğünü anladın ve yazdıklarının ayrıntısını da öğrenmek istedin. Özellikle babamın anılarında sözünü ettiği haritayı da görmek istedin.»

«O da var elbette ama aslında bilemedin sayılır.»

Guido biraz düşündü. «Aklıma başka bir şey gelmiyor. Hoş geldin. Niçin geldiğini de sen söyle, istiyorsan elbette.»

«Fakat öğrenince, sevincin üflenmiş mum gibi sönebilir.»

«Dedim ya, istemezsen söylemezsin. Öğrenmesem de olur.»

Antonio «Eninde sonunda öğreneceksin.» diyerek, niyetinin ne olduğunu söyledi.

Guido duraladı. Yutkundu. Bir şey demedi.

«Eeeee! Ne dersin?»

Guido kaşlarını kaldırdı. Boynunu eğdi. Bir şey demedi.

Antonio anlamıştı ama üzerine gitti. «Sence bizimkiler yani ağabeyimin eski tayfası böyle bir sefere gelir mi?»

Guido buna bir yanıt vermek zorunda olduğunu hissetti ama kesin söz etmekten kaçındı. «Bilmem. Katılacakları söylenirse, elbette hiçbiri itiraz etmez. Fakat bu gönül rızasıyla olacaksa, kimisi Drageo'ya bir kez daha gitmek istemeyebilir.»

«Niye?... Orası cennet gibi bir yer değil mi?»

«Babamın dediği gibi, su cehenneminin ötesindeki cennet.»

«Biz o cehenneme girmeyiz. Okyanusa açılmayız. Dönüşte yaptığınız gibi, genellikle kıyı kıyı dolaşarak, pek ender olarak sadece gerekirse kestirme gideriz. Sonra aynı yoldan döneriz.»

«Olsun!... Çoğu elbette katılır ama sorulacak olursa, gelmek istemeyen de olabilir.»

«Peki, ya sen?»

«Ben gelirim.»

«Karın, çocuğun var.»

«Olsun. Zaten her zaman denize çıkmıyor muyuz? Uzaklara gitmiyor muyuz? Ailemizden, sevdiklerimizden epeyce zaman için ayrı kalmıyor muyuz? Çıktığımızda deniz hep süt liman mı oluyor? Hiç fırtına patlamıyor mu? Tehlike atlatmıyor muyuz? Bunlar bizim mesleğimizin gereği.» Bir an için durdu. İkisine birden baktı. Sonra hem İtalyanca hem İskoç dilinde şöyle dedi: «Zaten ben olmasam, ikiniz birçok konuda anlaşamayacaksınız. Antonio amca, kusura bakma ama babam bu konularda senden çok daha yetenekliydi.» dedi.

Antonio kızdı. «Hadi oradan çaylak... Sana yüzmeyi, kürek çekmeyi, direğe tırmanmayı, düğüm atmayı, bunun gibi daha birçok hüneri asıl kimin öğrettiğini unuttun galiba.»

Guido «Hiç unutur muyum?» diyerek boynuna sarıldı.

Henry «Durun yahu, cıvıtmayın. Tamam, anlıyorum, anılar canlandı. Fakat şimdi işimiz var. Konumuza dönelim.» diyerek aralarına girip, amca yeğen şakalaşmasına son verdi.

Antonio «Ben, Venediklilerden bizimle gelecek olanların mutlaka gönüllü olmasını beklerim.» dedi, «Guido, sen onlara en yakın kişi olduğuna göre, bir nabız yoklaması yapar mısın?»

«Olur.»

Henry «Şimdi dilerseniz ben oraya niçin gitmek istiyorum, ona gelelim.» dedi, «Guido, aklında olsun, Antonio'nun dediği şu nabız yoklamasını yaparken, bundan söz etmemelisin.»

«Peki.»

Antonio Henry'ye «Böyle dediğine göre senin niyetin de sırf oraları görüp keşfetmek olmasa gerek. Bunun ardında galiba bir politik düşünce yatıyor.» deyince, Henry şöyle bir açıklama yaptı: «Haklı sayılabilirsin ama buna "politik" demek ne kadar doğru, bilemem. Hemen şimdi özetleyeceğim. Artık politik mi değil mi, onu sen yorumlarsın.»

Henry, tasarısını şöyle açıkladı:

«Bilirsiniz ki ben öyle pek hırslı bir adam sayılmam. Şayet Orkney ile yetinmeyip Shetland, sonra da Frisland ve Iceland'ı almışsam, bunun nedeni, doğudaki ticaret kanallarının tıkanmış olması, batıya doğru açılmak gereğidir.»

Antonio araya girdi: «Sanki şu anda karşımızda bu lafları eden Henry Sinclair değil de Nicolo Zeno.»

«Evet, pek benziyor değil mi?... Fakat bir fark var. Nicolo, ticareti gemi üzerinde sürdürmek istiyordu. Benim istediğim ise taşımayı her kim yaparsa yapsın, kıyılarda ticaret merkezleri oluşturmak. Engronelanda ve Estotilanda'da koloniler kurmak. Oralara, buradan göçmeye ve kendilerine yeni bir yaşam biçimi vermeye hevesli maceraperest gençleri götürüp, batıda geniş bir ticari etkinliğe başlamak üzere ilk adımı atmak.

Böylece, şayet becerilebilirse, doğuda canımıza okuyan şu Hansa Birliği'nin karşısına hem politik hem ekonomik bir güç olarak dikilmek.»

Antonio «Vay canına! Bu çok büyük bir proje.» demekten kendini alamadı, «Üstelik hayli uzun vadeli bir proje, değil mi?»

Henry «Öyle.» diye yanıtladı, «Bizim başlatacağımız, asıl bizden sonrakilerin yürütmesi gereken bir proje. Bununla benim baş edebileceğimi sanmayın. Bunu paylaştığım kimi dostlarım var. Zaten önümüzdeki günlerde siz de onlardan en az biriyle tanışacaksınız. Yapılacak yolculuğun, hatta isterseniz buna "ilk sefer" diyelim, planlarını onunla birlikte hazırlayacağız.

Bu sefere katılacak olan İskoçlar, gittiğimiz yeri önceden bilmeyecek. Bu onlar için sürpriz olacak. Sadece kuzeye doğru yeni bir ülkeye göçmek üzere hazırlanacaklar.»

Guido kendi hesabına «Niçin?» diye sordu.

«Çünkü duyulursa, burası Venedik olmasa bile Nicolo'nun sağlığında dediği gibi başımıza dert açılabilir. Nitekim Antonio, onun anılarını bugüne dek hiç kimse ile paylaşmadı. Çünkü öyle bir şey yapmaya kalksaydı, hem o defter çoktan yakılmış olurdu hem de şimdi burada bizimle bir arada olamazdı. Ne dersin Antonio, yanılıyor muyum?»

«Tepeden tırnağa haklısın. Toplum henüz bu gibi gerçekleri öğrenip sindirmeye hazır değil.»

Guido Antonio'ya «Amca, senin niyetin nedir?... Bizimle birlikte burada mı kalacaksın?» diye sordu.

Antonio «Tanrı sağlık verirse, ben işimi bitirip döneceğim.» dedi. Henry'ye şöyle bir göz attı. «Ona kalsa bırakmamak ister ama dönmemde yarar var.»

«Bu sefere senin tayfayı da götürecek miyiz? »

«Hayır. Anlaşılan hayli uzun sürecek. Bu nedenle de onlar önümüzdeki günlerde dönüşe geçmeli.»

«Neden ki?... Madem burada kalmayıp sonunda döneceksin; senin tayfa da bu sefere katılsın. Oraları onlar da bir görsün. Bu fırsatı yaşamları boyunca bir daha elde edemezler. Sonra kendi geminle dönersin. Olmaz mı?»

«Sen deli misin Guido? Yoksa kalın kafalı mısın? Yoksa beni matrağa mı alıyorsun?»

«Hiçbiri değil. Gayet ciddiyim.»

«O zaman Henry'nin dediklerini İtalyanca'ya çevirirken hiç anlamadın galiba... Onları da götürelim. Sonra da döndüklerinde orada gördüklerini herkese anlatsınlar, öyle mi?»

«Ne olur? Biz de görmedik mi?»

Antonio az kalsın sinirden patlayacak, Guido'ya ters bir lâf edecekti. Lâfını yuttu. «Bak Guido, bak yeğenim. Beni iyi dinle ve ne dediğimi kafana sokmaya çalış.» dedi, «Hepiniz oraya kadar gittikten sonra memlekete dönmeyip burada kaldınız. Niçin?... Çünkü ağabeyim size bundan böyle dönemeyeceğinizi söyledi. Gerçi benim burada yaşamaya itirazım yok. Üstelik ne güzel, sen bir de kız sevip evlenmiş, çoluk çocuğa karışmışsın. Fakat gördüm ki hepinizin içinde evli olan bir tek sensin. Burasını yurt edinmişsin. Diğerleri evlenmemiş ve bir bağları kurulmamışsa da burada kalmış. Sonra ağabeyim ölmüş. Buna karşın hiçbiriniz dönmeyi düşünmemişsiniz.

Neden? Çünkü dönemezdiniz. Dönmemeliydiniz. Bir kez kimilerine göre olmayacak bir yere gitmiştiniz; yeryüzünün öteki ucuna. Bunu kimseye anlatamazdınız. Anlatmamalıydınız; suç işlemiş sayılırdınız. Biriniz kazara boşboğazlık ederse, hepinizin birden başı derde girerdi. Okyanus sizi boğamamıştı ama dönseydiniz, orada engizisyon sizi yakardı.

Bugün de o cephede değişmiş bir şey yok. Zaten bu yüzden benimle birlikte buraya gelmiş denizciler bir an önce dönmeli. Bir tek ben risk alacağım; önce Henry çok istediği için, sonra da ağabeyimin hatırına. Çünkü eminim ki sağlığı elverseydi, onu oralara çok daha önce götürmüş olacaktı.»

Guido, «Anladım. Sadece iyi niyetle onların da görmesini istemiştim. O kadar geniş kapsamlı düşünemediğim için kusura bakma.» dedikten sonra konuyu değiştirdi.

«Şimdi önemli bir şey sorabilir miyim?»

«Elbette.»

«Tek bir tekneyle mi gideceğiz?»

«Sanmam. Bu Henry'ye bağlı ama anlattıklarına bakılırsa en az iki tekne olmalı.»

Henry «Daha çok.» diyerek araya girdi, «Bence en az beş. Götüreceğimiz kişi sayısına, malzeme miktarına bağlı.»

Guido «Peki, o kadar çok tekne gidecekse tayfayı nereden bulacağız. Bizimkiler yetmez.» dedi.

Antonio «Babanın yetiştirdiği kimse yok mu?» diye sordu.

«Var ama ne bileyim!... Sanki böyle bir iş için bizimkiler çok daha iyi gibi de.»

«Gemilere dağıtırız. Ellerinden geldiğince diğerlerine önder olurlar. Hatta belki kimilerine gemi kaptanı sorumluluğunu bile veririz. Hem burada da deneyimli denizciler olmalı.»

Guido «Elbette var. Hiç olmaz mı? Benim düşündüğüm ise farklı bir konu.» dedi, «Önceki sözüme döneceğim için kızma. Sen kendi tayfanı memlekete döndükleri zaman gördüklerini orada başkalarına anlatırlarsa başlarına iş açılır diye götürmek istemiyorsun, değil mi?»

«Evet! Kimin nerede ağzını nasıl açacağı belli olmayabilir.»

«Sen ise ağzını sıkıca bağlayacak, hiç kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin, öyle mi?»

«Evet, öyle!»

«Dilerim, dediğin gibi olsun. Fakat unutma ki burada zaten öncekilerin serüvenlerini öğrendiler. Venedik'te anlatabilirler.»

«Bak, onun pek bir zararı olmaz. Herhangi bir suç işlemiş duruma düşmezler. Yeryüzünün öteki ucuna gitmek hatta bırak gitmeyi, böyle bir işe kalkışmış olmak bile suçtur ama bu suçu işlemiş olanlardan duyduklarını anlatmak öyle büyük bir sorun yaratmaz. Üstelik bunu çoktan ölmüş olanlardan duymuşlar. Şu palavraya bak! Hiç kimse onlara inanmaz.»

Henry «Guido, Antonio bu konuda haklı. Onun söylediğine kulak versen iyi edersin.» dedi, «Hele alnımızın akıyla şu sefere bir çıkıp dönelim. Sonra ne olacağını görürüz.»

Antonio, «Bir diğer deyişle, bu bir gizli seferdir.» diyerek, o günkü görüşmeye noktayı koydu.

* * *

1397 yılının yaz ortasında bir gündü.

Henry Antonio ile Guido'yu yanına çağırmıştı. Gittiklerinde, orada daha önce hiç görmemiş oldukları biriyle karşılaştılar.

Henry onları birbirine tanıştırmadan önce Antonio'ya paldır küldür «Bizim gizli sefere çıkmak üzere her şey hazır mı?» diye sordu.

Antonio bir an duraksadı. Her şeyden önce bu proje hayli zamandan beri sürüncemede kalmış gibiydi. Bu konuda Henry ona hazırlık yapması için herhangi bir talimat vermemişti. O da beklemeye geçmiş, İskoç denizcilerin eğitimine yoğunlaşmıştı. Üstelik bir yabancının yanında o konuda konuşmak hiç de doğru olmazdı. Kimdi ki bu adam?... «Biz her zaman ve her görev için hazırız.» diye basmakalıp bir yanıt verdi.

Henry gülerek «Antonio, çekinmene gerek yok. Sir James Gunn benim pek yakın dostumdur. Üstelik konuyu biliyor. Size daha önce söylemiştim ya... Kolonileri oluşturmak üzere her şeyi o ayarlayacak ve bizimle birlikte gelecek. Sivil görünümüne de hiç kanmayın. O bir Tapınak Şövalyesidir.» dedi. James Gunn'a dönerek, «İşte ünlü Zeno ailesinin en genç kaptanı ve benim amiralim Antonio ile yeğeni Guido.» diyerek onları takdim etti.

Antonio bir an da bu oldubitti karşısında şaşkınlık geçirdi. Bu amirallik konusu da nereden çıkmıştı şimdi? Gerçi büyük bir onur olurdu ama kendisine daha önce söylenmemişti. Bozuntuya vermedi. James Gunn ile sanki uzun zaman birbirini görememiş olan kırk yıllık ahbap gibi kucaklaştı. Sonra, «Biz Venedikli denizciler böyle yaparız.» dedi. Guido'ya başıyla bir işaret çaktı. Guido da kucaklaşma faslını uyguladı.

Şaşkınlık sırası James'e gelmişti. «Henry, Venediklilerin hiç bu kadar içten, bu kadar cana yakın olduğunu söylememiştin. Anlaşılıyor ki hepimize birden sürpriz yaptın.» dedi.

Henry gülerek, «İzin ver de o kadar olsun.» diye yanıtladı. «Haydi bakalım. Herkes birbiriyle tanışmış olduğuna göre şimdi artık işimize geçebiliriz.»

Nicolo'nun haritasının son halini masanın üzerine serdi. Hep birlikte, haritanın çevresinde toplanarak gizli seferin planlarını yapmaya başladılar.

Hem Engronelanda'nın güneyinde hem de Estotilanda ya da Drageo'da koloniler kurulması için gerekli tüm malzeme, âlet ve edevatı birlikte götüreceklerdi.

Bu sefere bilmedikleri, bambaşka bir ülkede yerleşmeye gönüllü, tercihen evli ve henüz çocuğu olmayan genç İskoçlar, karılarıyla birlikte katılacaktı. Bir de mimar, taşçı, yapı ustası, marangoz gibi yetişkin meslek elemanları ile askerler olacaktı. Elbette bir iki de papaz. Hayli kalabalık gideceklerdi.

Antonio'nun katılacak olanlardan hiç birine diyeceği yoktu. Gemi sayısı ona göre ayarlanırdı. Askerlere takıldı. Buna niçin gerek olduğunu sordu. Hem öyle bir sordu ki "Ben askerler ile birlikte gitmek istemem." demeye getirdi.

Henry «Öyle düşüneceğini biliyordum. Hatta bunu sana çok daha önce söylemeliydim ama özellikle sonraya bıraktım. James anlatsın istedim.» dedi. James'e dönerek «Bundan daha önce söz etmeyişimin nedeni, sorumluluğu üzerimden atmak değildi. Senin bunu Antonio'ya çok daha iyi açıklayacağını, onu ikna edeceğini biliyorum da ondan.» diye ekledi.

James, şöyle bir açıklama yaptı: «Engronelanda dediğiniz yerde büyük bir sorun olmayabilir. Emin olmasak da bir an için orada askere hiç gerek yok diyelim. Ancak öte yanda yani batıda nasıl bir durumla karşılaşacağımızı bilmiyoruz.

Konuyu sadece bir yolculuk olarak düşünmemeliyiz. Gidip orada yerleşmek niyetindeyiz.

Askere birkaç nedenle gereksinmemiz var.

Birincisi, orada karaya çıkınca savaşmak zorunda kalmak olasılığıdır. Siviller bu bakımdan yetersiz olabilir. Sonra da «Keşke yanımıza yeterince asker alsaydık.» dersek, çok geç kalmış oluruz ve sefer amacına ulaşamadan başarısızlıkla sona erer. Oraya boşuna gidip gelmiş, sadece gezmiş oluruz. Elbette canımızı kurtarabilirsek… Umarım askerlerin bu bakımdan işe yaraması gerekmez.

İkincisi, orada bir ya da iki koloni kurulduktan sonra, hiç olmazsa güvenliğin sağlanması fakat asıl herhangi bir saldırı ile karşılaşılması durumunda askere gerek vardır. Zaten bu nedenle götüreceğimiz askerler de orada kalacak; dönmeyecek.

Üçüncüsü de bunların hiçbiri olmasa bile asker boş durmaz. Yapılacak birçok iş var. El verir, yardımcı olurlar. Askerî eğitim görmüş oldukları için, ağır işlere daha kolay katlanırlar.»

Antonio «Yanlış anlaşılmasın. Benim askerlere antipatim yok. Büyük ağabeyim de askerdir; üstelik amiral.» dedi, «Biz Venedikliler, denizciliği biri sivil, biri askerî amaçlı olmak üzere ikiye ayırdık. Bunun çok yararını gördük. Sivil teknede asker, askerî teknede de sivil olmamasında çok yarar vardır. Kimsenin başı ağrımaz. Henry bana da "amiral" diyorsa da o başka.

Ancak, burada durumun farklı olduğu görülüyor. Bu seferin amacı ortaya konduğu zaman, sivil kadar asker bulunmasının bir zorunluluk olduğu belli. İkna oldum. Bu konu kapanmıştır.»

Seferin diğer ayrıntılarına geçtiler.

Vardıkları yerde en az bir yıl kalacak, elverişli bir kıyıda en az bir, tercihen iki koloni kuracaklardı.

Hesap yapılınca, Henry'nin öngördüğünden çok daha fazla gemiye ihtiyaçları olduğu anlaşıldı. Bu sorun değildi ama daha çok denizci yetiştirmek gerekli olabilirdi.

Antonio şöyle bir öneride bulundu: «Anladığım kadarıyla gemilerin çoğunu gittiğimiz yerde bırakacağız. Bu demektir ki orada kalacak olanlar, asker ya da sivil, açık denize çıkmasalar bile en azından kıyılarda bu gemileri yürütebilmeli. Şu halde önce gidecek olan kişileri belirleyelim ve onları bu bakımdan da eğitmeye başlayalım. Bunu oraya vardıktan sonra da yapabiliriz ama anladığım kadarıyla orada yapılacak çok daha başka işler var. Denizcilik eğitimi, diğer işlerin aksamasına yol açmasın.»

James bu öneriyi pek akıllıca buldu. Girişimlerini öncelikle bu konunun çözümü üzerine yoğunlaştıracağını belirtti.

* * *

Birkaç ay geçti.

Aslında tüm hazırlıklar tamam gibi görünüyordu ama kış gelip çatmıştı. Antonio sefere baharda çıkmanın, oralardaki ilk aşamayı yaz aylarına denk düşürmenin çok daha iyi olacağını söylüyordu. Buna, oraları bilen Guido da katılıyordu.

Beklediler.

James, seçilmiş evli gençlerden kimisinin bu arada çocuk edinmesi ya da kadının hamile kalmasından endişeleniyordu. Henry «Ne yapalım James. Onlar da öyle katılsın. Başkalarını arayacak halin yok ya!» diyerek, yüreğine su serpti.

Ertesi yıl, İskoçya'nın kuzeyinde kar daha yeni kalkmış ve bahar çiçekleri henüz açmaya başlamıştı ki on iki gemi birden İskoçya'nın kuzeyindeki Thurso limanından denize açıldı.

Gerçi daha önce bu kadar çok gemiyle çıkılması düşünülmemişti ama evdeki hesap çarşıya uymamıştı. Katılacakların sayısı üç yüzü bulmuştu. Taşıyacakları malzeme miktarı da artmıştı.

Sefere çıkılmadan önce, geleneksel olarak Henry Sinclair'in hareket emri vermesi gerekirdi. Oysa ortalıkta yoktu. Hava pek elverişliydi; bir an önce çıkarlarsa hızlı yol alırlardı.

Antonio sabırsızlanıyordu. Sonunda dayanamayıp, James'e Henry'nin nerede kaldığını sordu. O ise Rosslyn'de olduğunu belirtip, «Bu sefere çıkmak için aylarca bekledik. Biraz daha bekleriz. Nasıl olsa gelecek. Merak etme.» dedi.

«Oyalanırsak, bu güzel havayı kaçıracağız.»

«Ne yapalım? Onsuz gidemeyiz ya. Hem hava burada güzel. Yolumuzun üstünde her yerde hep böyle olmayabileceğini sen benden çok daha iyi bilirsin.»

«Haklısın! Peki, bekleyelim bakalım.»

Ancak dayanamayıp, gemilerin hepsini birden rıhtıma bağlı tutmaktansa, çoğunu açığa çektirip demirletti. Hatta her birinin yolcusunu da bindirip, hemen yelken açmak üzere hazır etti. Ne olurdu ki? Zaten uzun süre denizde kalmayacaklar mıydı?

Antonio'nun hoşlandığı o güzel hava kaçtı çünkü Henry ancak iki gün sonra gelebildi.

Hem ne geliş... Sanki Julius Sezar, Mısır seferinden zaferle çıkmış, Roma'ya giriyor. Boru ve trampetlerle karşılanması eksik. Antonio'nun gözünün önünde, Sezar hakkında gençken zaman zaman dinlediği öykü geçti.

Altı atın çektiği büyücek bir arabaya binmişti. Her iki yanını tepeden tırnağa zırhlı en az kırk atlı sarmış, eşlik ediyordu. Oysa hiç de gösteriş meraklısı biri değildi.

Limana girişi pek görkemli oldu ama arabadan iner inmez hemen telaşla oradan oraya koşmaya başladı. Getirdiği denkler ile sandıkların hemen kendi gemisine yüklenmesini, bu iş biter bitmez oyalanmadan yola çıkılmasını istedi. Bir de Antonio'yu uyardı: «Tembih et, çok dikkatli olsunlar. Bazıları pek ağırdır. Bazıları da kırılabilir. Düşürmesinler.»

Antonio, Guido aracılığıyla gereken talimatı verdi ama bir yandan da huzursuz olmuş, içine kurt düşmüştü.

«Yoksa bu askerler de mi gelecek? Zaten gemiler tepeden tırnağa yüklü. Dağıtımı ona göre yaptık. Onlara yer bulamayız.» diye yakınınca, Henry «Merak etme. Onlar sadece bana buraya kadar eşlik etmekle görevliydi. Bizimle gelmeyecekler.» dedi.

Antonio, aklını kurcalamışsa da bu şatafata niçin gerek duyduğunu sormadı. Henry'nin dediğini yaparak, getirmiş olduğu denkler ile sandıkları hemen onun gemisine yükletmeye girişti.

Bu arada James, hiçbir şeye karışmamakla birlikte orada olan biteni endişeyle izliyordu. Bir ara Henry ile göz göze geldiler. Sinirli bir tarzda, başıyla onu yanına çağırdı.

Henry James'in yanına giderek, «Hayrola? Bir şey mi oldu?» diye sordu.

James, Henry'nin koluna girip onu biraz uzağa götürdü. Çevresine şöyle bir göz attı. Kimsenin onları duymayacağından emin olunca, «Sen ne yaptın yahu? Hepsini mi getirdin yoksa?» diye âdeta çıkıştı.

Henry «Yok canım! Merak etme. Uyuştuğumuz gibi.» diye yanıt verdi. «Orada kalması gereken kaldı.»

«Peki bu kadar çok sandık ve yük ne oluyor?»

«Sen ona bakma. Sadece göstermelik olarak öyle. Kimsenin dikkatini çekmesin diye.»

James rahatlamıştı. *«Acaba Henry bu yöntemi birisinden mi öğrendi, yoksa doğrudan kendisi mi akıl etti?»* diye düşündü. Pierre d'Aumont önderliğindeki kimi Tapınak Şövalyelerinin çok yıllar önce hazineyi Paris'ten nasıl çıkarmış olduğuna ilişkin anlatılmış olanları anımsamıştı.

Sonrası: Tapınakçıların Hazinesi 5 – Mkmak İle Tanışma